

การอภิปรายและข้อเสนอแนะว่าด้วย
แนวปฏิบัติเกี่ยวกับสถานพักพิงในอาเซียน
ภาพสะท้อนจากการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติ

สารบัญ

0 3

บทที่ 1

บทนำ

0 5

บทที่ 2

นโยบายที่เกี่ยวข้องและ
กรอบด้านกฎหมาย

0 9

บทที่ 3

การอภิปราย

4 2

บทที่ 4

ข้อเสนอแนะ

4 7

รายการอ้างอิง

ภาพปก: การทอผ้าที่สถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากคดี

ค้ามนุษย์จังหวัดปทุมธานี ประเทศไทย

(ภาพถ่ายโดย ราวีนา รัสเซลล์)

เอกสารฉบับนี้เขียนขึ้นโดยคุณเดิน เฉิน ลี เป็นโครงการ
หนึ่งของ คณะกรรมาธิการอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริม
และคุ้มครองสิทธิสตรีและเด็ก (ACWC) ซึ่งได้รับการ
สนับสนุนจากโครงการความร่วมมืออาเซียน-
ออสเตรเลียเพื่อต่อต้านการค้า (ASEAN-ACT) ซึ่งได้รับ
การสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐบาลออสเตรเลีย

ทรศนะที่แสดงไว้ในเอกสารฉบับนี้มีได้เป็นตัวแทนจุดยืน
ทางการหรือทรศนะของอาเซียนและประเทศสมาชิก
อาเซียนและไม่จำเป็นต้องเป็นทรศนะของรัฐบาล
ออสเตรเลียหรือสถาบันอื่นใด

บทที่ 1

บทนำ

คณะกรรมการอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและเด็ก (ACWC) ได้สนับสนุนการตีความและดำเนินการของอนุสัญญาอาเซียนเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์โดยเฉพาะสตรีและเด็ก (ACTIP) อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอตั้งแต่เริ่มก่อตั้งขึ้นมา โดย ACWC ได้จัดทำเอกสารตีพิมพ์หลายฉบับในการสนับสนุนการคุ้มครองผู้เสียหาย เช่น แนวปฏิบัติที่คำนึงถึงความอ่อนไหวด้านอัตลักษณ์ทางเพศในการดูแลผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่เป็นเพศหญิง [1] และแนวปฏิบัติและขั้นตอนระดับภูมิภาคในการจัดการกับความต้องการของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ [2]

การอภิปรายและข้อเสนอแนะของ ACWC ว่าด้วยแนวปฏิบัติเกี่ยวกับสถานพักพิงในอาเซียนถูกจัดทำขึ้นเพื่ออภิปรายถึงโอกาส กลยุทธ์ และถอดบทเรียนในการกวาดล้างสถานพักพิงแบบปิดและทำให้สถานการณ์การค้ามนุษย์ดีขึ้นในช่วงเวลาให้สถานพักพิงแก่ผู้เสียหาย โดยได้รับข้อมูลจากการสัมมนาเชิงปฏิบัติการปรึกษาหารือระดับชาติที่จัดขึ้นในประเทศสมาชิกอาเซียนจำนวน 6 ประเทศ ได้แก่ กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป. ลาว ฟิลิปปินส์ ไทย และเวียดนาม ตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ. 2564 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2565 ในการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ มีผู้เข้าร่วมได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานในทั้งหน่วยงานภาครัฐและมิใช่ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ เอกสารฉบับนี้ยังใช้ข้อมูลจากบทวิเคราะห์และข้อเสนอแนะในการศึกษาเกี่ยวกับสถานพักพิงที่ดำเนินการโดย ASEAN-ACT ใน พ.ศ. 2521

รายงานของ ASEAN-ACT เมื่อ พ.ศ. 2561 ชื่อ ‘เสรีภาพในการเดินทางของบุคคลที่ถูกระบุว่าเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์: การวิเคราะห์กฎหมาย นโยบาย และการปฏิบัติในภูมิภาคอาเซียน’ เป็นงานวิจัยที่เน้น 3 ประเทศในอาเซียน ได้แก่ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย [3] ที่สำคัญ งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาสภาพของสถานพักพิงแบบปิดที่จำกัดเสรีภาพในการเดินทางของผู้อยู่อาศัยทั้งในประเทศปลายทางและประเทศต้นทาง รายงานฉบับนี้พบว่าสภาพของสถานพักพิงแบบปิดนั้นคล้ายคลึงกับสถานที่กักกันโดยพลตินัย เนื่องจากการออกแบบของสถานที่ (เช่น เลียนแบบเรือนจำหรือคุก) หรือข้อจำกัดด้านการเดินทางของผู้อยู่อาศัยอันเป็นเงื่อนไขในการพำนักอาศัยต่อ นอกจากนี้ยังพบว่าสถานพักพิงที่ดำเนินการโดยองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) มีความเข้มงวดพอ ๆ กับสถานพักพิงที่ดำเนินการโดยรัฐ

1] ASEAN (2016). Gender Sensitive Guideline for Handling Women Victims of Trafficking in Persons. Jakarta: ASEAN Secretariat. (<https://asean.org/asean2020/wp-content/uploads/2021/01/Gender-Sensitive-Guidelines-for-Handling-Women-Victims-of-Trafficking-in-Persons-2016.pdf>)

[2] ไม่มีในแหล่งออนไลน์

[3] Marika McAdam (2018). Freedom of movement for persons identified as victims of human trafficking: An analysis of law, policy and practice in the ASEAN Region. ASEAN-Australia Counter Trafficking. (https://www.aseanact.org/wp-content/uploads/2021/04/Freedom-of-movement_with-disclaimer.pdf)

บทที่ 2

นโยบายที่เกี่ยวข้องและกรอบด้านกฎหมาย

2.1 กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการไม่กักขังผู้เสียหาย

- สิทธิเรื่องเสรีภาพในการเดินทาง (มาตรา 12 ของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) [4]
- สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล (มาตรา 9(1) ของ ICCPR)
- สิทธิในการทำงาน (มาตรา 6(1) ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม (ICESCR)[5]
- ข้อห้ามในการคุมขังเด็กภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) [6] และ พิธีสารเลือกรับว่าด้วยการขายเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และภาพอนาจารเด็ก [7]
- อิสระในการเลือกถิ่นที่อยู่และภูมิลำเนา (มาตรา 15) ของอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) [8]
- สิทธิของคนพิการในเสรีภาพในการเดินทาง (มาตรา 18) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD) [9]

หลักการและแนวปฏิบัติว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ฉบับ ค.ศ. 2002 ของสำนักงานข้าหลวงใหญ่แห่งสหประชาชาติ (OHCHR) กำหนดไว้ว่าบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์จะต้องไม่ถูกกักขัง ตั้งข้อหา หรือดำเนินคดี [10] ผู้รายงานพิเศษเรื่องการค้ามนุษย์ให้ความเห็นว่าบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ถูกกักขังในสถานที่ที่เรียกว่าสถานพักพิงแบบปิดในหลายประเทศ และยังคงกล่าวอีกว่าขณะที่สิ่งนี้มุ่งเน้นให้เป็นส่วนหนึ่งของความช่วยเหลือ ไม่มีผู้เสียหายอื่น ๆ จากอาชญากรรมจะต้องอยู่ภายใต้มาตรการจำกัดดังกล่าวเพื่อให้ได้รับการคุ้มครอง [11]

[4] International Covenant on Civil and Political Rights, open for signature 16 December 1966, 999 U.N.T.S. 3, entered into force 3 January 1976. (<https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/international-covenant-civil-and-political-rights>)

[5] International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, open for signature, 16 December 1966, 993 U.N.T.S. 3, entered into force 3 January 1976. (<https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/international-covenant-economic-social-and-cultural-rights>)

[6] Convention on the Rights of the Child, adopted by GA Res 44/25 of 20 November 1989, entered into force 2 September 1990. (<https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/convention-rights-child>)

[7] Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on Sale of Children, Child Prostitution and Child Pornography, adopted by GA Res 54/263 of 25 May 2000, entered into force 18 January 2002. (<https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/optional-protocol-convention-rights-child-sale-children-child>)

[8] Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women, adopted by GA of 18 December 1979, entered into force 3 September 1981 (<https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/convention-elimination-all-forms-discrimination-against-women>)

[9] Convention on the Rights of Persons with Disabilities, adopted by GA Res 61/106 of 13 December 2006, entered into force 3 May 2008 (<https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/convention-rights-persons-disabilities>)

[10] Recommended Principle 7 of the Recommended Principles and Guidelines on Human Rights and Human Trafficking, Addendum, Report of the High Commissioner for Human Rights to the Economic and Social Council, UN Doc. E/2002/68/Add.1 (20 May 2002).

[11] General Comment No. 5 (2020) on Migrants' Rights to Liberty and Freedom from Arbitrary Detention by Special Rapporteur on Trafficking in Persons, Especially Women and Children, Siobhán Mullally, 16 November 2020 (<https://www.ohchr.org/en/documents/general-comments-and-recommendations/comments-special-rapporteur-draft-general-comment-no>)

2.2 กฎหมายระดับภูมิภาคและกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการไม่กักขังผู้เสียหาย

มาตรา 14(8) ของ ACTIP ระบุว่า “แต่ละฝ่ายจะต้องไม่กักขังหรือจับกุมบุคคลที่ถูกระบุโดยเจ้าพนักงานว่าเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยไม่มีเหตุผล ทั้งก่อน ระหว่าง หรือหลังดำเนินกระบวนการด้านแพ่ง อาญา หรือด้านปกครอง สำหรับการค้ามนุษย์ [12]

มาตรา 16 ของบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือต่อต้านการค้ามนุษย์ในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (COMMIT MOU) กำหนดให้รัฐสมาชิก 6 ประเทศต้อง “รับรองว่าบุคคลที่ถูกระบุว่าเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จะไม่ถูกควบคุมตัวโดยหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย” [13]

2.3 กฎหมายระดับชาติเกี่ยวกับการไม่กักขังผู้เสียหาย

ประเทศสมาชิกอาเซียนเกือบทุกประเทศมีกฎหมายหรือแนวปฏิบัติภายในประเทศในการให้สถานพักพิงและ/หรือที่พักชั่วคราวแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

มาตรา 33 ของกฎหมายเวียดนามว่าด้วยการป้องกันและต่อต้านการค้ามนุษย์ระบุว่าผู้เสียหายมีสิทธิได้รับที่พักชั่วคราว นอกจากนี้ กฎฎีกาเลขที่ 62/2012/ND-CP ของเวียดนามที่ให้คำจำกัดความของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์และการคุ้มครองความปลอดภัยสำหรับผู้เสียหายและครอบครัวของพวกเขากล่าวถึงการจัดหาสถานพักพิงชั่วคราวในมาตรา 7

มาตรา 19 ของกฎหมายป้องกันการค้ามนุษย์ของสิงคโปร์ระบุถึงการจัดหาสถานพักพิงชั่วคราวและบริการให้คำปรึกษาแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

แนวทางการดำเนินงานของทีมสหวิชาชีพเพื่อการคุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ของประเทศไทยกำหนดให้มีการเคลื่อนย้ายผู้ที่อาจตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ไปยังสถานพักพิง ตามมาตรา 33 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ของประเทศไทยมีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์รวมถึงสถานพักพิง

มาตรา 23 ของกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์ของฟิลิปปินส์ระบุถึงบริการที่จำเป็นสำหรับผู้ถูกค้ามนุษย์ ซึ่งรวมถึงสถานพักพิงฉุกเฉินหรือที่พักที่เหมาะสม

มาตรา 42- 47 ของกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์และการต่อต้านการลักลอบขนคนเข้าเมืองของมาเลเซียกล่าวถึงสถานที่พำนักสำหรับผู้ถูกค้ามนุษย์

มาตรา 44-50 ของกฎหมายแห่ง สปป.ลาว ว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์กำหนดสิทธิของผู้เสียหายในการเข้าถึงความช่วยเหลือ รวมถึงสถานพักพิงชั่วคราว นอกจากนี้ มาตรา 40 ของกฎหมาย สปป.ลาว ว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิและผลประโยชน์ของเด็กได้กำหนดมาตรการเร่งด่วนสำหรับการคุ้มครอง ซึ่งรวมถึงการส่งกลับไปหาผู้ปกครองหรือหากไม่สามารถทำได้ ให้ส่งไปยังสถานพักพิงที่ปลอดภัย

มาตรา 46 และ 52 ของกฎหมายอินโดนีเซีย ฉบับที่ 21 ของปี ค.ศ. 2007 ว่าด้วยการกำจัดกฎหมายอาญาเรื่องการค้ามนุษย์กำหนดให้รัฐบาลส่วนกลางและส่วนภูมิภาคสร้างสถานพักพิงและศูนย์รักษาบาดแผลทางจิตใจเพื่อให้บริการทางการแพทย์และการฟื้นฟูทางสังคม ความช่วยเหลือในการส่งตัวกลับประเทศ และการกลับคืนสู่สังคม มาตรา 223 ของระเบียบของรัฐบาลว่าด้วยการบังคับใช้กฎหมายฉบับที่ 6/2011 ว่าด้วยการอพยพคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 31/2013) กำหนดให้ที่พักแก่ผู้เสียหายที่เป็นชาวต่างชาติจากการค้ามนุษย์ในอินโดนีเซีย

บทที่ 3

การอภิปราย

3.1 คำศัพท์และความเข้าใจเกี่ยวกับสถานพักพิงชนิดปิด

ในกลุ่มประเทศอาเซียนที่เราได้ศึกษาเพื่อเก็บข้อมูลสำหรับเอกสารฉบับนี้ มีการใช้คำศัพท์หลายคำเกี่ยวกับการจัดหาสถานพักพิงสำหรับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ มีทั้ง 'ที่พักชั่วคราว' 'สถานคุ้มครอง' 'สถานคุ้มครองอารักรักษา' 'เซฟเฮาส์' 'สถานสงเคราะห์' เป็นต้น การใช้คำว่า 'สถานคุ้มครอง' หรือ 'สถานคุ้มครองอารักรักษา' เป็นการเน้นย้ำการรับรู้โดยทั่วไปว่าสถานพักพิงสำหรับผู้เสียหายนั้นมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองที่แข็งแกร่ง โดยหลักแล้วคือการคุ้มครองจากผู้ค้ามนุษย์และภัยคุกคามอื่น ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงลึกที่ได้รับการเน้นย้ำในรายงาน ASEAN-ACT ใน พ.ศ. 2561

มีมติร่วมกันว่าไม่ควรกักขังผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการตระหนักถึงบทบัญญัติในมาตรา 14 ของ ACTIP ซึ่งเรียกร้องให้รัฐไม่กักขังหรือคุมขังผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยไม่สมควรหรือลงโทษพวกเขาสำหรับการกระทำที่ผิดกฎหมายที่พวกเขากระทำอันเป็นผลมาจากการถูกค้ามนุษย์ [14] โดยการกักขังนั้นหมายถึงการถูกกักขังในสถานกักกันคนเข้าเมือง เรือนจำคุก ฯลฯ ที่ผู้เสียหายได้รับการปฏิบัติเยี่ยงอาชญากรหรือผู้กระทำความผิด ดังนั้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภาครัฐและเอกชนจึงสังเกตว่าทั้งแนวคิดและการปฏิบัติจริงเรื่อง 'สถานพักพิง-การกักขัง' ที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์นั้น ไม่มีจริงอีกต่อไปเนื่องจากการปฏิบัติตามกฎหมายในประเทศอย่างเข้มงวดและให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชนของผู้เสียหายมากขึ้น

ในขณะที่เดียวกัน ก็ยังมีความสับสนเกี่ยวกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ใช้ ขึ้นอยู่กับว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรายใดใช้สถานพักพิงมีลักษณะ 'เปิด' 'กึ่งปิด' และ 'ปิด' โดยขาดความเข้าใจร่วมกันในระดับชาติว่าคำศัพท์เหล่านี้มีความหมายอย่างไรในทางปฏิบัติ

ลักษณะระยะสั้นของสถานพักพิงส่วนใหญ่ถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นข้อแย้งแนวคิดของสถานพักพิงแบบปิด ในฟิลิปปินส์ ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จะอยู่ในสถานพำนักดูแล (ภายใต้โครงการฟื้นฟูและคืนสู่สังคมสำหรับผู้ถูกค้ามนุษย์) เป็นระยะเวลาชั่วคราว โดยนักสังคมสงเคราะห์จะทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่สวัสดิการสังคมและการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อแจ้งให้ครอบครัวทราบและดำเนินการให้พวกเขากลับบ้านอย่างรวดเร็ว โดยเน้นไปที่การสนับสนุนให้ผู้เสียหายกลับมาอยู่กับครอบครัวให้สำเร็จ ในเวียดนาม ผู้เสียหายมักอาศัยในศูนย์พักพิงที่เรียกว่า “บ้านสันติภาพ” (Peace House) ซึ่งบริหารงานโดยสหภาพสตรีเวียดนามเป็นระยะเวลาสามถึงหกเดือน และศูนย์พักพิง Nhan Ai (Compassion House หรือบ้านแห่งความรัก) ซึ่งสนับสนุนโดย Pacific Links นานถึงสี่ปี

Peace House ทำหน้าที่เป็นสถานที่ให้บริการชั่วคราว เช่น ที่พักที่ปลอดภัย การให้คำปรึกษาทางจิตวิทยา ความช่วยเหลือทางกฎหมาย และอาหาร ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชาวไทยรายหนึ่งยอมรับว่าผู้เสียหายส่วนใหญ่ในประเทศไทยอาศัยอยู่ในศูนย์พักพิงแบบปิด ซึ่งโดยปกติแล้วจะไม่ใช่ปัญหาหากเป็นการพักอาศัยระยะสั้น อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาในการดำเนินคดีที่ยาวนานส่งผลให้ผู้เสียหายหลายรายถูกควบคุมตัวในสถานพักพิงเป็นเวลานาน

การได้รับความยินยอมที่ได้รับการบอกกล่าวจากผู้เสียหายก่อนที่จะเข้าสู่สถานพักพิงเป็นวิธีหนึ่งในการบรรเทาการจำกัดเสรีภาพในการเดินทางของพวกเขา ในทางปฏิบัติ การได้รับความยินยอมที่ได้รับการบอกกล่าวดูเหมือนจะเป็นบรรทัดฐานในหลาย ๆ ประเทศในอาเซียน โดยผู้เสียหายจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเงื่อนไขการเข้าพัก กฎการใช้โทรศัพท์มือถือ เวลาที่พวกเขาสามารถออกจากสถานที่และเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนตามปกติในการขอความยินยอมจากผู้เสียหายบดบังการพูดคุยเชิงลึกว่าผู้เสียหายบางรายมีทางเลือกอื่นจริง ๆ หรือไม่ตั้งแต่ต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวต่างชาติที่ไม่มีที่ไปและผู้ที่มีทางเลือกอื่นที่เกี่ยวข้องกับการถูกจองจำในศูนย์กักกันคนเข้าเมืองหรือเรือนจำ

แท้จริงแล้ว มีทางเลือกนี้อยู่! ผู้จัดการสถานพักพิงอาจมีได้อธิบายแก่ผู้อาศัยว่าพวกเขาสามารถออกจากที่นั่นได้ ด้วยบาดแผลทางจิตใจและการขาดอิสรภาพที่เกี่ยวข้องกับการกักกันมนุษย์ ผู้เสียหายมีแนวโน้มที่จะลังเลในการรับผลตอบแทนในเชิงลบเมื่อแสดงความคิดเห็นออกมา

สำหรับผู้เสียหายต่างชาติ ความแปลกประหลาดของสถานการณ์การอพยพของพวกเขาอาจหมายความว่า การปล่อยตัวในทันทีอาจเป็นไปได้ แม้ในทฤษฎีแล้ว พวกเขามีสิทธิออกจากสถานพักพิงได้ การขอเดินทางออกเช่น ออกจากสถานพักพิงของไทยขนาดใหญ่ซึ่งดำเนินการโดยภาครัฐจะไม่สามารถได้รับอนุญาตจนกว่าเอกสารที่จำเป็นทั้งหมดจะได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นกระบวนการที่อาจใช้เวลาหลายเดือนหรือหลายปี [15]

ในตอนเริ่มเข้าพัก มีการให้ความสำคัญกับความยินยอม โดยแทบไม่ได้พูดถึงการขอความยินยอมอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ผู้จัดการสถานพักพิงกล่าวว่า ผู้เสียหายมีอิสรภาพในการออกจากสถานพักพิงเมื่อใดก็ได้ โดยบางคนก็ออกไป แต่ก็มีอุปสรรคบางอย่างในทางปฏิบัติที่ต้องเอาชนะ

คล้ายกับข้อค้นพบจากรายงานของ ASEAN-ACT พ.ศ. 2561 การกล่าวถึงการไปทัศนศึกษาและกิจกรรมต่าง ๆ นอกสถานพักพิง (เช่น ไปทะเล ดูหนัง ลานโบว์ลิ่ง หรือห้างสรรพสินค้า) และการเข้าถึงการจ้างงานและการฝึกอาชีพในการศึกษาหรือระดับชาติ ปี พ.ศ. 2565 เป็นตัวอย่างของเสรีภาพในการเดินทาง

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน สปป.ลาว ยืนยันว่าประเทศนี้ไม่มีศูนยักกัน แต่มีศูนยักกันที่ปิด องค์กรพัฒนาเอกชนแห่งหนึ่งใน สปป.ลาว กล่าวว่า ผู้พักอาศัยในเซฟเฮาส์ของตนมีสิทธิเต็มที่และสามารถทำให้เซฟเฮาส์รู้สึกเหมือนบ้านได้ เซฟเฮาส์ดังกล่าวได้จัดกิจกรรมและให้การสนับสนุนต่างๆ แก่ผู้พักอาศัย และผู้พักอาศัยสามารถสื่อสารและพบเจอครอบครัวของเขาได้ สหภาพสตรีลาวซึ่งมีหน้าที่จัดหาสถานพักพิงที่ปลอดภัยและฟื้นฟูสภาพร่างกายของผู้เสียหาย (เพศหญิง) จากการค้ามนุษย์ในประเทศได้สะท้อนถึงความรู้สึกเหล่านี้ว่า:

เรามีกิจกรรมบางอย่างเพื่อคลายความตึงเครียดของผู้อาศัยและประคบประหงมพวกเขาผ่านกิจกรรมด้านวัฒนธรรม เราพาพวกเขาไปเปิดหูเปิดตา เช่น พาไปตลาดหรือไปเที่ยวในเมือง อย่างไรก็ตาม ผู้อาศัยจะมีเจ้าหน้าที่ติดตามเนื่องจากพวกเขายังอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของเรา และเรามีหน้าที่รักษาความปลอดภัยของพวกเขา

มีการหยิบยกเรื่องการรับรู้เรื่อง 'เสรีภาพในการเดินทาง' จากมุมมองของผู้เสียหายขึ้นมา แต่ยังไม่ได้กล่าวถึงอย่างจริงจัง นี่ชี้ให้เห็นว่ามุมมองของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์เองอาจไม่ได้รับการพิจารณาและหลอมรวมเข้ากับการจัดทำโครงการสถานพักพิงในอาเซียนอย่างเพียงพอ แต่แนวปฏิบัติที่ตระหว่างประเทศได้แสดงให้เห็นว่าการส่งมอบโครงการและบริการที่คุณภาพสูงสามารถรับรู้ได้จากความรู้และประสบการณ์ของผู้ที่เข้าร่วมในโครงการดังกล่าวเท่านั้น ซึ่งก็คือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการเตือนว่าการไม่ใช่คำว่า 'สถานกักกันสถานพักพิง' ไม่ได้หมายความว่า การกักกันจะไม่เกิดขึ้นจริง หากผู้เสียหายรู้สึกว่า 'ถูกคุมขัง' หรือหากพวกเขารู้สึกว่าเสรีภาพของพวกเขาถูกพรากไป การกักขังจะเกิดขึ้นตามความเป็นจริงและอยู่ในความคิดของผู้เสียหาย ไม่ว่าผู้ให้บริการจะเรียกสถานพักพิงนั้นว่าอย่างไร

กัมพูชาได้จัดทำนโยบายเรื่องการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ (ประกาศเลขที่ 852) รวมถึงมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ (ประกาศเลขที่ 857) (2009) ซึ่งกล่าวถึงการให้บริการและการดูแลผู้เสียหายที่พักอาศัยในสถานพักพิงของรัฐและของ NGO มาตรา 43 ของคำสั่งประเทศบรูไนในการต่อต้านการค้ามนุษย์กล่าวถึงการให้สถานพักพิงหรือที่พักอาศัยชั่วคราวแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

[12] Article 14(8) of the ASEAN Convention Against Trafficking in Persons, Especially Women and Children, adopted by ASEAN on 21 November 2015. (<https://asean.org/asean-convention-against-trafficking-in-persons-especially-women-and-children/>)

[13] Memorandum of Understanding on Cooperation against Trafficking in Persons in the Greater Mekong Sub-Region, adopted on 29 October 2004. COMMIT Member States are Cambodia, China, Lao PDR, Myanmar, Thailand and Viet Nam.

[14] Marika McAdam (2022) Implementation of the Non-Punishment Principle for Victims of Human Trafficking in ASEAN Member States, ASEAN- Australia Counter Trafficking. (https://www.aseanact.org/wp-content/uploads/2022/04/Non-Punishment_print_smallsize.pdf)

[15] Anne Gallagher and Elaine Pearson (2008), “Detention of Trafficked Persons in Shelters: A legal and policy analysis”; Anne Gallagher and Elaine Pearson, ‘The High Cost of Freedom: A Legal and Policy Analysis of Shelter Detention for Victims of Trafficking’, Human Rights Quarterly 32 (2010) 73-114.

[16] Surtees R (2013). After Trafficking: Experiences and Challenges in the (Re)Integration of Trafficked Persons in the Greater Mekong Sub-Region. Bangkok, Thailand: UNIAP/ NEXUS Institute.

[17] <http://kredtrakarnhome.com/Home-USLeng.html>

[18] The Happy Shelter model is a new initiative by the Thai Ministry of Social Development and Human Security to provide both temporary and long-term shelters for Thai or non-Thai trafficked victims. The Happy Shelter model places an emphasis on reducing the trauma of victims of trafficking. See <https://www.aseanact.org/story/happy-shelters/>

[19] Marika McAdam (2018). Freedom of movement for persons identified as victims of human trafficking: An analysis of law, policy and practice in the ASEAN Region. ASEAN-Australia Counter Trafficking; Anne Gallagher and Marika McAdam (ND). ‘Information Note on Freedom of movement for victims of trafficking’. ASEAN-Australia Counter Trafficking.

3.2 การสื่อสารกับครอบครัวและบุคคลภายนอก

การกีดกันไม่ให้ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์เข้าถึงโทรศัพท์เพื่อสื่อสารกับครอบครัว เพื่อน หรือ ญาติ ความ ถือเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของพวกเขา การแยกผู้เสียหายออกจากผู้คนนอกสถานพักพิง แม้ว่าจะมีเจตนาดี อาจดูเหมือนเป็นการลงโทษและกักขัง เป็นเรื่องปกติที่ผู้จัดการสถานพักพิงจะจำกัดการเยี่ยมครอบครัวและตรวจสอบการสื่อสารของผู้พักอาศัยในสถานพักพิง อย่างไรก็ตาม งานวิจัยแสดงให้เห็นว่าการไม่ได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับครอบครัวสามารถนำไปสู่ความทุกข์ทางอารมณ์ของผู้เสียหาย เนื่องจากพวกเขากังวลเกี่ยวกับความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวในขณะที่อยู่ในสถานพักพิง [16] การแยกจากครอบครัวอาจเกิดความวิตกกังวลอย่างมาก ความคับข้องใจ และความทุกข์ใจของผู้เสียหาย

การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติได้ตั้งคำถามหลายข้อเกี่ยวกับการครอบครองและการใช้โทรศัพท์มือถือของผู้พักอาศัยในศูนย์พักพิงและความสามารถในการสื่อสารกับสมาชิกในครอบครัว ไม่มีประเทศใดในอาเซียนที่สำรวจสำหรับเอกสารนี้ดูเหมือนจะมีชุดแนวทางระดับชาติเกี่ยวกับเรื่องนี้ นอกจากนี้ กฎเกณฑ์ก็แตกต่างกันไปในแต่ละสถานพักพิงในประเทศ

ในประเทศไทย สถานพำนักของรัฐได้ผ่อนปรนกฎการใช้โทรศัพท์มือถือ โดยอนุญาตให้ผู้อยู่อาศัยใช้โทรศัพท์ได้เกือบอิสระในเวลาทำการ ผู้อยู่อาศัยสามารถใช้ Wi-Fi ของสถานพำนักและใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาทักษะการทำงานหรือติดตามข่าวสารในบ้านเกิดหรือภูมิภาค ในอดีตพวกเขาได้รับอนุญาตให้ใช้โทรศัพท์มือถือเพียงสองวันต่อสัปดาห์ ศูนย์ช่วยเหลือสตรีในอินโดนีเซียที่ให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กหญิงที่ต้องการที่พักเป็นเวลา 14 วัน กล่าวว่าในช่วงเวลานี้ ผู้อยู่อาศัยไม่ได้รับอนุญาตให้มีหรือใช้โทรศัพท์มือถือ ในบางกรณีอาจเป็นเพราะผู้ค้ามนุษย์หรือผู้เสียหายเองใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรม ดังนั้นจึงถูกยึดไว้เป็นหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ ในกรณีอื่น ๆ ผู้เสียหายจะกังวลเกี่ยวกับการสนทนาทางข้อความในโทรศัพท์มือถือโดยผู้เสียหายได้ให้ "ความยินยอม" แก่ผู้กระทำความผิด ดังนั้น ตามรายงานของศูนย์วิกฤต การยึดโทรศัพท์จะช่วยป้องกันไม่ให้ผู้เสียหายเครียดเกินไปกับสถานการณ์ของพวกเขา

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอาเซียนเห็นพ้องต้องกันว่ามีเหตุผลด้านความปลอดภัยที่น่าสนใจในการยึดโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหาย โดยที่สำคัญที่สุดคือความสามารถของผู้ค้ำมนุษย์ในการระบุตำแหน่งที่อยู่ของผู้เสียหาย ผู้เสียหายอาจเปิดเผยตำแหน่งของสถานพักพิงแก่ผู้ค้ำมนุษย์โดยไม่ได้ตั้งใจ หรือผู้ค้ำมนุษย์อาจระบุสถานพักพิงโดยใช้แอปติดตามที่ติดตั้งไว้แล้วในโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหาย ผู้จัดการสถานพักพิงและนักสังคมสงเคราะห์ระมัดระวังไม่ให้ผู้เสียหายได้รับการติดต่อจากผู้ค้ำมนุษย์หรือครอบครัวของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากครอบครัวมีส่วนรู้เห็นในการล่วงละเมิดและแสวงประโยชน์จากผู้เสียหาย พวกเขากังวลว่าจะกระทบต่อกระบวนการฟื้นฟูของผู้เสียหายและความเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่อไป ผู้ปฏิบัติงานเน้นย้ำถึงความยากลำบากในการสร้างความสมดุลระหว่างความเสี่ยงกับความปลอดภัยและความเป็นอยู่ที่ดีของผู้เสียหาย และสิทธิของผู้เสียหายในการสื่อสารกับครอบครัวและผู้ติดต่อใกล้ชิด

องค์กรพัฒนาเอกชนของอินโดนีเซียรายงานว่าควรอธิบายกฎการใช้โทรศัพท์และโทรศัพท์มือถือภายในศูนย์พักพิงและความเสี่ยงของการกระทำความผิด ผู้เสียหายต้องยินยอมให้ยึดโทรศัพท์มือถือของตนไป หากจำเป็น ผู้อยู่อาศัยในสถานพักพิงจะได้รับโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่เพื่อลดความเสี่ยงที่ผู้ค้ำมนุษย์จะติดต่อกับผู้เสียหาย

เมื่อพูดถึงเด็ก จะต้องรายงานหลักผลประโยชน์สูงสุดของเด็กเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายในสถานพักพิง ผู้ให้บริการเน้นย้ำถึงอุปสรรคต่าง ๆ ในการนำหลักการนี้ไปใช้จริง ในแง่หนึ่ง พวกเขาต้องประเมินว่าการกลับไปอยู่กับครอบครัวเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเด็กหรือไม่ กระบวนการนี้อาจเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของเด็กและทางเลือกอื่นที่ใช้ได้ในทางกลับกัน ขั้นตอนของระบบราชการมีมากเกินไปและการประสานงานที่ไม่ดีระหว่างผู้ให้บริการได้สร้างความเครียดและความสับสนให้กับทุกฝ่าย องค์กรพัฒนาเอกชนอินโดนีเซียเล่าถึงประสบการณ์ของเด็กที่ถูกย้ายจากสถานพักพิงไปยังสถานคุ้มครองและศูนย์บำบัดแผลทางจิตใจ (RPTC) ครอบครัวของเด็กถูกห้ามไม่ให้ไปเยี่ยมหรือพูดคุยกับเด็ก องค์กรพัฒนาเอกชนไม่สามารถทำอะไรได้ เนื่องจากมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบการด้านความปลอดภัยที่กำหนดโดย RPTC และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกครอบครัวตำหนิว่าขัดขวางไม่ให้พวกเขาสื่อสารกับลูก

ตัวแทนจากสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพเกร็ด
ตระการ [17] ในประเทศไทยเล่าว่าโรคระบาดได้
เปลี่ยนกฎเกี่ยวกับการที่ผู้อยู่อาศัยในสถานพักพิง
สื่อสารกับบุคคลภายนอก ก่อนเกิดการแพร่ระบาด
ของ COVID-19 ผู้ปกครองได้รับอนุญาตให้มาที่ศูนย์
และพูดคุยกับบุตรหลานได้ ดังนั้นผู้อยู่อาศัยจึงไม่
จำเป็นต้องมีโทรศัพท์มือถือ ในกรณีที่ผู้ปกครองอาศัย
อยู่ห่างไกลจากศูนย์ เจ้าหน้าที่จะนัดวันและเวลาให้
เด็กโทรหาผู้ปกครองโดยใช้โทรศัพท์ของศูนย์
ด้วยการก่อตั้งโมเดล Happy Shelter [18] ศูนย์ได้นำ
แอปพลิเคชัน LINE มาใช้ในการสนทนาทางวิดีโอ
ทางไกล ซึ่งช่วยให้ผู้อยู่อาศัยได้เห็นครอบครัวของพวกเขา
ซึ่งทำให้พวกเขามีความสุขและให้ความร่วมมือ
มากขึ้น ศูนย์กำหนดให้มีเจ้าหน้าที่อยู่ด้วยหากผู้ใช้
โทรศัพท์มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เพื่อให้มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่
สามารถเข้าไปแทรกแซงและสนับสนุนความเป็นอยู่ที่ดี
ของเด็กได้ หากผู้ปกครองพูดไม่ดีกับเด็ก

3.3 เหตุผลในการจำกัดเสรีภาพในการเดินทางของผู้เสียหาย

รายงานของ ASEAN-ACT ปี พ.ศ. 2561 พบว่าการแทรกแซงการเดินทางอย่างเสรีของผู้เสียหายมักมีการใช้เหตุผลบนพื้นฐานของข้อโต้แย้งกว้าง ๆ สามประการ ได้แก่ การคุ้มครอง ความช่วยเหลือ และการฟ้องร้อง [19]

ในประเทศอาเซียนที่เข้าร่วม เหตุผลด้าน**การคุ้มครอง**ยังคงเป็นเหตุผลที่ได้รับความนิยมสูงสุดในการให้ผู้เสียหาย การคุ้มครองอยู่ในสถานพักพิงแบบปิดหรือกึ่งปิด เหตุผลในการคุ้มครองเกิดจากความเชื่อที่ว่าผู้เสียหายจำเป็นต้องได้รับการคุ้มครองจากผู้ค้ามนุษย์และคนอื่น ๆ ที่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ รวมทั้งนายหน้าหรือสมาชิกในครอบครัว เหตุผลนี้ตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่าผู้เสียหายที่สามารถเดินทางได้อย่างอิสระจะได้รับบาดเจ็บ เสียชีวิต หรือถูกห้ามไม่ให้ให้การต่อสู้กับผู้ค้ามนุษย์ นอกจากนี้ ยังสันนิษฐานว่าผู้เสียหายที่สามารถเดินทางได้อย่างอิสระจะตัดสินใจได้ไม่ดี หลบหนีและกลับไปหาผู้ค้ามนุษย์และ/หรือรูปแบบหรือสภาพการทำงานที่แสวงประโยชน์

นอกจากนี้ เหตุผลในการคุ้มครองตั้งอยู่บนจุดยืนว่าผู้เสียหายจำเป็นต้องอยู่ในสถานพักพิงเพื่อป้องกันไม่ให้ทำร้ายตนเองหรือผู้อื่น ผู้เสียหายหลายรายต้องทนทุกข์กับปัญหาด้านจิตใจและสุขภาพจิตอันเป็นผลมาจากการถูกทำร้ายและกระทบกระเทือนจิตใจ ผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติของ NGO รายหนึ่งอ้างถึงความจำเป็นในการติดตามอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับผู้เสียหายบางคนในอดีตที่เคยมีพฤติกรรมรุนแรงทางร่างกาย มีแนวโน้มที่จะทำร้ายตัวเอง หรือถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์มากเกินไป (การเสพติดการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะที่ไม่ดีต่อสุขภาพ) เหตุผลในการคุ้มครองได้รับการเสริมด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ของการข่มขู่และการคุกคามจากผู้ค้ามนุษย์และคนอื่น ๆ ต่อผู้เสียหาย (รวมถึงเจ้าหน้าที่สถานพักพิง) โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขามีส่วนร่วมในขบวนการอาชญากรรม

นักสังคมสงเคราะห์และผู้จัดการสถานพักพิงแสดงความกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติจริงในการรับรองความปลอดภัยและสวัสดิภาพของผู้พักอาศัย หากผู้เสียหายไม่ได้อาศัยอยู่ในสถานพักพิง ความจำเป็นในการปกป้องนี้จะชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อพูดถึงเด็กและผู้เยาว์ ซึ่งไม่มีสิทธิเสรีภาพอย่างผู้ใหญ่ และมีความเสี่ยงที่จะถูกหลอกลวงและล่วงละเมิด ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายคนยอมรับว่าอิสรภาพของผู้เสียหายที่จะเข้าและออกจากสถานพักพิงได้เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาต้องการนั้นเป็นไปได้ ผู้เข้าร่วมชาวลาวคนหนึ่งให้ความเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมการเดินทางของผู้เสียหายว่า เนื่องจาก “เราต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของพวกเขาตามกฎหมายในระหว่างที่พวกเขาอยู่กับเรา” นี่เป็นมุมมองที่สะท้อนกับผู้จัดการสถานพักพิงหลายแห่งในอาเซียน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้เน้นย้ำถึงความท้าทายของการสร้างความสมดุลระหว่างความต้องการหลายประการสำหรับความปลอดภัย ความปลอดภัย และความเป็นอิสระของผู้เสียหาย

แม้จะมีเจตนาดี แต่แนวทางที่อิงตามเหตุผลในการคุ้มครองนั้นมีความเสี่ยงที่จะบั่นทอนการตัดสินใจด้วยตนเองและความเป็นอิสระของผู้เสียหาย การวิจัยเกี่ยวกับผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในสถานพักพิงแสดงให้เห็นว่าพวกเธอมักจะถูกมองว่าไม่มีความสามารถในการใช้ดุลยพินิจของตนเองและปราศจากเสรีภาพในการเลือกของแต่ละครั้ง [20] มีความเสี่ยงที่เงื่อนไขดังกล่าวอาจสร้างการบังคับและการปฏิเสธหน่วยงานที่บังคับใช้โดยผู้ค้ำมนุษย์อีกครั้ง นอกจากนี้ยังขัดแย้งกับรูปแบบการดูแลที่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับบาดแผลทางใจที่มีเป้าหมายเพื่อฟื้นฟูอิสรภาพและแก้ไขความอยุติธรรม ซึ่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอาเซียนจำนวนมากให้คำมั่นที่จะดำเนินการ

ในทำนองเดียวกัน เหตุผลในการคุ้มครองได้ขัดขวางผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการนำรูปแบบสถานพักพิงตามสิทธิไปใช้อย่างสม่ำเสมอ ผู้เสียหายที่สิทธิและผลประโยชน์ไม่ได้รับการคุ้มครองหรือใช้จะยังคงหลบหนีจากสถานพักพิงต่อไป ไม่ว่าจะถูกมองว่า 'เปิด', 'ปิด' หรือ 'กึ่งปิด' สถานพักพิงตามสิทธิไม่ควรกีดขวางอิสรภาพในการเดินทางหรือเสรีภาพของผู้เสียหาย พวกเขาควรจะสามารถออกจากสถานพักพิงได้หากทำได้อย่างปลอดภัย

ผู้หญิงบางคนถูกย้ายไปยังสถานดูแลซึ่งเปรียบเสมือนศูนย์กักกัน ที่นี้จำกัดการเคลื่อนไหวของผู้อยู่อาศัย ผู้หญิงเหล่านี้ต่อต้านความคิดที่จะอยู่ที่นั่น เพราะกังวลว่าจะสามารถออกจากสถานที่หรือติดต่อครอบครัวได้หรือไม่ หลายคนเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวและครอบครัวของต้องพึ่งพาพวกเขา สำหรับความต้องการขั้นพื้นฐาน พวกเขาเริ่มก้าวร้าวต่อพนักงานเพราะไม่ยินยอมที่จะอยู่ที่นั่น พวกเขาเกิดความไม่ไว้วางใจนักสังคมสงเคราะห์ เนื่องจากวิธีที่พวกเขาได้รับการสัมภาษณ์หรือปฏิบัติโดยเจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบที่สถานีตำรวจ

--- นักสังคมสงเคราะห์และหัวหน้าหน่วยเพศและการพัฒนาของแผนกจัดตั้งและจัดการบริการสังคมของโครงการ Pantawid Pamilyang Pilipino ประเทศฟิลิปปินส์, การประชุมเชิงปฏิบัติการการปรึกษาหารือระดับชาติของฟิลิปปินส์, 14 ธันวาคม พ.ศ. 2564

เหตุผลของการให้*ความช่วยเหลือ*สันนิษฐานว่าการสนับสนุนและบริการต่างๆ เช่น การดูแลด้านจิตใจ-สังคม ความช่วยเหลือทางกฎหมาย และการพัฒนาทักษะสำหรับผู้เสียหายการค้ามนุษย์นั้นมีให้และดีที่สุดในบริบทของสถานพักพิงเท่านั้น ในมุมมองของผู้ให้บริการบางราย สถานที่ควบคุม เช่น สถานพักพิงสามารถทำหน้าที่เป็นสถานที่ปลอดภัยสำหรับผู้เสียหายการค้ามนุษย์ในการเยียวยาและฟื้นฟู อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยกำลังทำหายนะเหตุผลในการให้ความช่วยเหลือกับสถานพักพิงทั้งที่ดำเนินการโดยรัฐและองค์กรพัฒนาเอกชนที่ให้การสนับสนุนและบริการแก่ผู้เสียหาย แม้ว่าพวกเขาจะไม่ประสงค์จะอาศัยอยู่ในศูนย์พักพิงก็ตาม มีการให้ความสำคัญกับการดำเนินการประเมินความเสี่ยงอย่างละเอียดและดูแลให้ผู้เสียหายปลอดภัยหากพวกเขาเลือกที่จะไม่อาศัยอยู่ในสถานพักพิง

เหตุผลใน*การฟ้องร้อง*พบความชอบธรรมในข้อเท็จจริงที่ว่า การปรากฏตัวของพยานที่เป็นผู้เสียหายยังคงเป็นข้อกำหนดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของหลายประเทศในอาเซียน ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จึงถูกกักตัวไว้ในที่สถานพักพิงตลอดระยะเวลาของกระบวนการทางกฎหมาย เพื่อให้พวกเขาถูกเรียกให้แสดงหลักฐานเอาผิดผู้กระทำความผิดได้ทุกเมื่อ นอกจากนี้ พวกเขายังถูกห้ามไม่ให้ออกจากสถานพักพิงเพราะพวกเขาไม่ค่อยอยากจะมีมือกับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและศาลต่อไปหลังจากที่พวกเขาได้กลับไปอยู่กับครอบครัวแล้ว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียระบุว่าปัญหาทางการเงิน การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสถานการณ์ส่วนบุคคล แรงกดดันจากการตีตรา และความเครียดที่เกิดจากความบอบช้ำทางใจเป็นสาเหตุบางส่วนที่ทำให้ผู้เสียหายออกจากกระบวนการทางกฎหมาย

ความล่าช้าในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาส่งผลให้ผู้เสียหายจำนวนมากถูกควบคุมตัวรวมถึงในสถานพักพิง การตัดสินคดีอาจใช้เวลาหลายปีโดยไม่มีการรับประกันถึงผลลัพธ์ในเชิงบวกที่จับต้องได้สำหรับผู้เสียหายและครอบครัวของพวกเขา เมื่อตระหนักในข้อนี้ ประเทศในอาเซียนบางประเทศจึงพยายามยกเลิกการเชื่อมโยงการคุ้มครองผู้เสียหายจากความเต็มใจของผู้เสียหายที่จะมีส่วนร่วมในการดำเนินคดีทั้งฟิลิปปินส์และไทยเป็นตัวอย่งที่ดีที่ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องอยู่ในศูนย์พักพิงเพื่อดำเนินคดี

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชาวไทยรายหนึ่งเล่าว่ามีข้อสันนิษฐานทั่วไปที่ถือกันมานานแล้วว่าผู้เสียหายจะหลบหนีจากการสืบสวนและการดำเนินการทางกฎหมายหากทำได้ ส่งผลให้ผู้บังคับใช้กฎหมายไทยชอบที่จะให้พยานที่เป็นผู้เสียหายอยู่ในสถานพักพิง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ประเทศไทยได้ปรับปรุงระบบศาลเพื่อให้สามารถพิจารณาและอนุญาตให้ประกันตัวแก่ผู้เสียหาย การค้ำนุชย์ได้ ในอดีตการขอประกันตัวเป็นเรื่องยาก ในการค้นหาแนวทางแก้ไขที่ยั่งยืน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของไทยได้หารือถึงความเป็นไปได้ที่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการช่วยเหลือและคุ้มครองผู้เสียหายการค้ำนุชย์ เพื่อจัดการกับความเป็นไปได้ที่ผู้เสียหายจะหลบหนีการดำเนินคดีทางกฎหมายและศาล วิธีการดังกล่าวจะหมายความว่าผู้เสียหายจะไม่ถูกกักขังอยู่ในสถานพักพิงเป็นเวลานานโดยไม่สมัครใจและไม่สมเหตุผล ซึ่งสุดท้ายแล้วจะลดแรงจูงใจที่จะให้ความร่วมมือในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดไม่ว่ากรณีใดๆ

3.4 มุ่งหน้าสู่สถานพักพิงที่ครอบคลุมมากขึ้น

รายงานของ ASEAN-ACT ปี พ.ศ. 2561 พบว่าการปฏิบัติในสถานพักพิงในอาเซียนนั้นมีความหลากหลายทางเพศอย่างมาก [21] แนวปฏิบัติในสถานพักพิงที่แพร่หลายสะท้อนถึงข้อค้นพบเหล่านี้ เช่น การขาดแคลนอย่างต่อเนื่องด้านสถานพักพิงที่เหมาะสมสำหรับผู้พิการ ผู้เสียหายที่เป็นชาวต่างชาติ และผู้ที่มีเพศต่างกัน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียไม่กี่รายรายงานว่าต้องละทิ้งและส่งผู้เสียหายข้ามชายฝั่งที่เป็นเพศชายกลับบ้าน เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถจัดหาสถานพักพิงให้พวกเขาได้ ในสถานสงเคราะห์หลายแห่งทั่วอาเซียน ผู้พักอาศัยหญิงยังคงได้รับการฝึกฝนทักษะงานบ้านตามประเพณีของผู้หญิง เช่น งานฝีมือ การเย็บผ้า การทำอาหาร แทนการฝึกในสาขาที่สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด หรือทักษะของแต่ละบุคคลหรือความต้องการของตลาดแรงงาน การจำกัดโอกาสทางอาชีพไว้เฉพาะในโครงสร้างภายในครอบครัว โครงการเหล่านี้ อาจอ่อนแอและแทนที่จะเพิ่มความเป็นอิสระและความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจในอนาคตของสตรีและเด็กหญิงที่ถูกค้ามนุษย์

ประเทศไทยกำลังใช้แนวทางที่ครอบคลุมในการคุ้มครองผู้เสียหายการค้ามนุษย์เมื่อพูดถึงการให้สถานพักพิงแก่ผู้เสียหาย ด้วยตระหนักว่ากลุ่มต่างๆ มีความต้องการที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเพศและอายุ กระทรวง พม. ได้สร้างสถานพักพิง 9 แห่ง โดย 4 แห่งสำหรับผู้หญิงและเด็กผู้หญิง 4 แห่งสำหรับผู้ชายอายุมากกว่า 15 ปี และอีกหนึ่งแห่งสำหรับเด็กผู้ชายอายุต่ำกว่า 15 ปี กระทรวงฯ ร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชนในการบริหารที่พักอาศัยของตนเองเพื่อเป็นทางเลือกแทนศูนย์พักพิงของรัฐ และผู้เสียหายมีอิสระที่จะเลือกสถานพักพิงที่พวกเขาต้องการ กระทรวง พม. ยังมีสถานพักพิงชั่วคราวในระดับจังหวัดซึ่งสามารถให้ที่พักชั่วคราวเป็นเวลา 3-7 วันก่อนที่จะส่งต่อผู้เสียหายไปยังสถานพักพิงถาวร

ในลักษณะเดียวกัน สภาหน่วยงานเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ (IACAT) ได้ก่อตั้งศูนย์ต่อต้านการค้ามนุษย์ (Tahanan ng Inyong Pag-Asa) เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2563 ซึ่งเป็นสถานพำนักแรกของ IACAT และร้านค้าครบวงจรที่ดูแลผู้เสียหายการค้ามนุษย์ ทำหน้าที่เป็นสถานพักพิงชั่วคราวสำหรับผู้เสียหายการค้ามนุษย์ที่ได้รับการช่วยเหลือ และจนถึงขณะนี้ ได้ช่วยเหลือผู้หญิง 24 คน ชาย 6 คน เด็กหญิง 14 คน และเด็กชาย 10 คน

กระทรวงการพัฒนาสตรี ครอบครัว และชุมชนของมาเลเซียได้จัดตั้งสถานพักพิง 10 แห่งเพื่อรองรับผู้เสียหายการค้ามนุษย์เป็นการเฉพาะ ได้แก่ สถานพักพิงที่ดำเนินการโดยรัฐบาล 8 แห่ง (5 แห่งสำหรับผู้หญิง 2 แห่งสำหรับเด็ก และ 1 แห่งสำหรับผู้ชาย) และสถานพักพิงที่ดำเนินการโดยองค์กรพัฒนาเอกชน 2 แห่งสำหรับผู้หญิงและเด็ก

ประเทศไทยได้หาวิธีการดูแลและคุ้มครองที่ดีขึ้นสำหรับผู้เสียหายที่ระบุตนว่าเป็น LGBTQI (เลสเบียน เกย์ ไบเซ็กชวล คนข้ามเพศ เครียร์ อินเตอร์เซ็กชวล) หลังจากการปรึกษาหารือกับกลุ่ม LGBTQI แล้ว กระทรวง พม. ตัดสินใจที่จะไม่สร้างศูนย์พักพิงเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่สำหรับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กลุ่ม LGBTQI ในทางกลับกัน สถานพักพิงที่มีอยู่ได้รับการส่งเสริม/กำหนดให้เตรียมพื้นที่ปลอดภัยและเป็นส่วนตัวสำหรับผู้เสียหายการค้ามนุษย์ที่เป็นกลุ่ม LGBTQI ในขณะเดียวกัน ผู้จัดการสถานพักพิงทุกคนจะได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่อผู้เสียหายกลุ่ม LGBTQI โดยใช้โมดูลเดียวกันกับที่พัฒนาขึ้นสำหรับศูนย์พักพิงเชียงใหม่ของ พม. กล่าวคือ มาตรการเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ชาว LGBTQI กล้าระบุตัวว่าเป็นผู้เสียหายของการค้ามนุษย์มากขึ้น

การดูแลเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายการค้ามนุษย์เป็นความท้าทายร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอาเซียนในการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติ ความท้าทายนี้รุนแรงมากขึ้นเมื่อพูดถึงเด็กที่ได้รับความปลอดภัยทางจิตใจอย่างรุนแรงและต้องการการดูแลและการรักษาเฉพาะทางระยะยาว รวมถึงเด็กที่ไร้สัญชาติ ผู้ให้บริการสถานพักพิงแสดงความผิดหวังที่ขาดเจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและการสนับสนุนทางการเงินในการดูแลเด็กเหล่านี้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชาวฟิลิปปินส์บอกว่าพวกเขาขัดแย้งกันว่าจะยื้อผู้เยาว์ไม่ให้ออกจากศูนย์พักพิงเพื่อรับความคุ้มครองหรือปล่อยให้พวกเขาตัดสินใจเอง เช่น กลับไปอยู่ในสถานกักกันและอาจถูกข่มขืนจากประสบการณ์ของพวกเขา ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ได้รับการ 'ช่วยเหลือ' จากสถานบันเชิงมักจะถูกส่งกลับไปที่ทำงานทันทีที่ออกจากสถานพักพิง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหานี้ ผู้ให้บริการสถานพักพิงและนักสังคมสงเคราะห์พยายามห้ามปรามผู้เสียหายการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะเด็ก ๆ ไม่ให้ออกจากสถานพักพิงเร็วเกินไป และแจ้งให้พวกเขาทราบถึงทางเลือกต่าง ๆ ที่พวกเขาจะมี และบริการต่าง ๆ ที่พวกเขาสามารถทำได้ที่สถานพักพิง

ภาพ: สถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ จังหวัดปทุมธานี ประเทศไทย (ภาพโดยริเวนา รัสเซลล์)

มูลนิธิไอเจเอ็ม (International Justice Mission) และกรมสวัสดิการและการพัฒนาสังคมของฟิลิปปินส์ กำลังร่วมมือกันเพื่อพัฒนารูปแบบการดูแลผู้ที่ตกเป็น ผู้เสียหายของการล่วงละเมิดทางเพศและการแสวง ประโยชน์จากเด็กทางออนไลน์ (OSAEC) ฟิลิปปินส์ ได้รับการระบุว่าเป็นประเทศต้นทางหลักสำหรับ OSAEC และการระบาดของไวรัส COVID-19 ทำให้ แนวโน้มนี้รุนแรงขึ้น [22] รูปแบบการดูแลมุ่งเน้นไปที่ ผู้เสียหายที่อายุน้อยมากและพี่น้องต่างเพศ/ หลากหลายทางเพศ โดยเน้นย้ำถึงการขาดแคลนสถาน สถานพักพิงในฟิลิปปินส์ที่สามารถรองรับกลุ่ม หลากหลายทางเพศได้

มูลนิธิสานสัมพันธ์ครอบครัว [23] ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัด เชียงใหม่ ดำเนินการสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสำหรับเด็ก

ที่เปราะบางที่บ้านแสนรัก แนวทางปฏิบัติของบ้านพักพิงคือ เด็กไม่เกินหกคนอาศัยอยู่ในบ้านหนึ่งหลัง โดยมีเด็กไม่เกิน สามคนในแต่ละห้อง เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์จัดกิจกรรม ต่างๆ ให้กับเด็กๆ เช่น การไปดูหนัง มูลนิธิให้ความสำคัญกับการสนับสนุนเด็กที่ได้รับการประเมินว่าเป็นเด็กกำพร้าจริง และเด็กที่เคยถูกทอดทิ้ง ถูกทารุณกรรมและไม่มีคนดูแล และไม่สามารถกลับคืนสู่ครอบครัวได้ จะมีการฝึกอบรมการดูแล เด็กให้กับเจ้าหน้าที่ที่ทำงานเพื่อสร้างความผูกพันกับเด็ก ในช่วง 3-6 เดือนแรกของการเข้าบ้าน มูลนิธิให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้เด็กมีความเคารพต่อผู้อื่นและเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ และมีทัศนคติที่ดีต่อชีวิต แนวทางที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลางถูกนำมาใช้ในการพัฒนา แผนส่วนบุคคลของเด็กแต่ละคน เด็กมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน ในการวางแผน โดยเด็กโตจะตัดสินใจด้วยตนเองว่าต้องการ เรียนอะไร/ที่ไหน

[20] Cordisco Tsai, L., Lim, V., Nhanh, C., & Namy, S. (2022). “They Did Not Pay Attention or Want to Listen When We Spoke”: Women’s Experiences in a Trafficking-Specific Shelter in Cambodia. *Affilia*, 37(1), 151–168.

[21] Marika McAdam (2018). Freedom of movement for persons identified as victims of human trafficking: An analysis of law, policy and practice in the ASEAN Region. ASEAN-Australia Counter Trafficking

[22] “Study: Philippines a global hotspot for online child abuse”. Associated Press. 21 May 2020. See <https://abcnews.go.com/International/wireStory/study-philippines-global-hot-spot-online-child-abuse-70804205>

[23] อ่านได้ที่ <https://fcfthailand.org/live/portfolio/bansanrak/>

[24] ข้อมูลนี้ถูกต้อง ณ วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2565

[25] ข้อมูลนี้ถูกต้องในเวลาของการประชุมเชิงปฏิบัติการการให้คำปรึกษาระดับชาติที่ฟิลิปปินส์เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2564

[26] Cordisco Tsai, L., Lim, V., Nhanh, C., & Namy, S. (2022). “They Did Not Pay Attention or Want to Listen When We Spoke”: Women’s Experiences in a Trafficking-Specific Shelter in Cambodia. *Affilia*, 37(1), 151–168.

[27] อ่านได้ที่ ASEAN (2023). ASEAN Do No Harm Guide for Frontline Responders: Safeguarding the Rights of Victims of Trafficking in Persons. Jakarta: ASEAN Secretariat.

3.5 ความท้าทายนอกสถานพักพิงแบบปิดและเสรีภาพในการเดินทางของผู้เสียหายการค้ามนุษย์

การประชุมเชิงปฏิบัติการการให้คำปรึกษาระดับชาติได้กล่าวถึงความท้าทายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและคุ้มครองผู้เสียหาย ก่อนหน้านี้อีกรายงานฉบับนี้ได้อธิบายถึงการขาดแคลนสถานพักพิงและบริการสนับสนุนสำหรับผู้เสียหายที่เป็นผู้ชายและกลุ่มเปราะบางอื่น ๆ ว่าเป็นช่องว่างที่ร้ายแรงในการต่อต้านการค้ามนุษย์และความท้าทายในการจัดการกับประเด็นที่ละเอียดอ่อนเกี่ยวกับวิธีที่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ควร/สามารถสื่อสารกับครอบครัวของพวกเขาได้ ส่วนนี้สรุปความท้าทายที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ในการปฏิบัติในสถานพักพิง รวมถึงความท้าทายที่เกิดจากการระบาดของไวรัส COVID-19 ที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอาเซียนมีส่วนร่วม

3.5.1 การหยุดชะงักที่เกิดจากไวรัสโคโรนา

การแพร่ระบาดของไวรัส COVID-19 มีผลกระทบอย่างมากต่อการเข้าถึงสถานพักพิงและบริการสนับสนุนอื่น ๆ ของผู้เสียหายอย่างทันท่วงที นอกเหนือจากข้อจำกัดด้านการเดินทางและภาระงานที่เพิ่มขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับและข้อปฏิบัติใหม่แล้ว ผู้จัดการสถานพักพิงในอาเซียนได้หยิบยกความท้าทายบางประการที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการดูแลและคุ้มครองที่มีคุณภาพแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ความท้าทายประการหนึ่งที่เกิดขึ้นคือความต้องการศูนย์ส่งผ่าน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นที่กักกันผู้เสียหายเพื่อเข้ารับการตรวจหาเชื้อไวรัสโคโรนา รัฐบาลอ้างว่าการขาดทรัพยากรทางการเงินเป็นสาเหตุที่ทำให้จำนวนศูนย์ส่งผ่านไม่เพียงพอต่อความต้องการ คำถามว่าใครเป็นผู้จ่ายค่าตรวจหาเชื้อโคโรนาทั้งหมด ATK สำหรับผู้เสียหายการค้ามนุษย์ถูกหยิบยกขึ้นมาในการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติหลายครั้ง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชาวอินโดนีเซียคนหนึ่งเล่าว่าการขาดความชัดเจนในประเด็นนี้ทำให้ผู้เสียหายหลายคนต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในศูนย์ส่งผ่านเป็นเวลาหลายเดือน

มาตรการลดความแออัดภายในสถานพักพิงหมายความว่าความสามารถในการรับคนของสถานพักพิงหลายแห่งลดลงแล้ว สถานพักพิงบางแห่งอ้างถึงความท้าทายในการระดมทุนที่เกิดจากโรคระบาดในขณะที่รัฐบาลและผู้บริจาคเปลี่ยนเส้นทางการระดมทุนไปสู่โครงการด้านสาธารณสุข สถานพักพิงขององค์กรพัฒนาเอกชนจึงต้องพึ่งพาการบริจาคจากภาคเอกชนมากขึ้นเพื่อเป็นทุนในการบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ประเด็นนี้ส่งผลให้ผู้ให้บริการมีความเครียดเพิ่มขึ้นด้วย

อีกประเด็นหนึ่งมีความเกี่ยวข้องกับสถานะการฉีดวัคซีนของผู้เสียหายการค้ามนุษย์ การฉีดวัคซีนไม่ได้เป็นเรื่องที่บังคับในประเทศอาเซียนส่วนใหญ่ ยกเว้นอินโดนีเซีย ซึ่งประกาศบังคับฉีดวัคซีนสำหรับพลเมืองที่มีสิทธิ์ทุกคนในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 [24] ผู้จัดการสถานพักพิงรู้สึกลำบากใจในการหาวิธีจัดการกับผู้อยู่อาศัย (เก่าและใหม่) ที่ปฏิเสธที่จะรับการฉีดวัคซีนป้องกันไวรัสโคโรนา แม้ว่ากฎหมายจะบังคับใช้ก็ตาม ผู้จัดการสถานพักพิงก็ต้องการคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการโน้มน้าวให้ผู้อยู่อาศัยที่ต่อต้านการฉีดวัคซีนด้วยเหตุผลส่วนตัวและวัฒนธรรมได้รับการฉีดวัคซีน

ในฟิลิปปินส์ Tanglaw Buhay Center กล่าวว่าไวรัส COVID-19 ส่งผลกระทบต่อเด็กที่เพิ่งส่งต่อมา เนื่องจากพวกเขาต้องผ่านการทดสอบ PCR เพื่อให้ได้ผลเป็นลบก่อนที่จะเข้าศูนย์ ข้อกำหนดนี้ได้เพิ่มค่าใช้จ่ายสำหรับการดำเนินงานของศูนย์ หน่วยราชการท้องถิ่นในฟิลิปปินส์ไม่สามารถให้บริการทดสอบฟรีสำหรับทุกคน ดังนั้นข้อกำหนดการทดสอบบางอย่างจึงตกเป็นความรับผิดชอบของศูนย์พักพิง การเปลี่ยนไปใช้การเรียนรู้ออนไลน์แบบแยกหน่วยสำหรับเด็กหมายความว่าเจ้าหน้าที่ศูนย์พักพิงต้องใช้เวลาและพลังงานมากขึ้นในการฝึกเด็กที่ไม่สามารถปรับตัวได้อย่างรวดเร็วและทันกับรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ นี้ นอกจากนี้ การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่ไม่เสถียรยังรบกวนการเรียนรู้ของเด็ก ๆ ศูนย์ยังรายงานเรื่องความคืบหน้าที่ล่าช้าในคดีทางกฎหมายเกี่ยวกับเด็กอันเป็นผลมาจากโรครระบาดว่ามีเพียง 9 ใน 64 คดีที่ยื่นฟ้องในศาล ซึ่งส่งผลให้การฟื้นตัวอย่างรวดเร็วของเด็กบางคนล่าช้าออกไป [25]

3.5.2 ศูนย์พักพิงและผู้ให้บริการขาด

แคลนทรัพยากร

การขาดแคลนทรัพยากรโดยทั่วไปและการขาดแคลนนักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยาที่ผ่านการฝึกอบรมเพื่อดูแลและช่วยเหลือผู้เสียหายการค้ามนุษย์เป็นความคับข้องใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียส่วนใหญ่ในอาเซียน ผู้ให้บริการอาจไม่ได้รับการฝึกอบรมเบื้องต้นเกี่ยวกับการทำงานกับผู้ผ่านความบอบช้ำทางจิตใจ การทำให้มีพนักงานที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและการเสริมสร้างศักยภาพของผู้ให้บริการเป็นข้อกังวลสูงสุดสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การถ่ายทอดความรู้และการเพิ่มขีดความสามารถสำหรับเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ นักสังคมสงเคราะห์ ที่ปรึกษา ผู้จัดการรายกรณี และผู้ให้บริการอื่นๆ เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ถูกจำกัดอย่างมากจากการขาดงบประมาณสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสถานพักพิงในการปฏิบัติตามคำสั่งของพวกเขา ซึ่งเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจากวิกฤตโรคระบาดในปัจจุบัน

เรามีสถานพักพิงแค่ 2 แห่ง แห่งหนึ่งในฮานอย อีกแห่งหนึ่งในเกิ่นเทอ ซึ่งไม่เพียงพอ เราอยากขยายบริการของเราให้ครอบคลุมประเทศเวียดนามทั้งหมด

--- Peace House, การสัมมนาปรึกษาเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่เวียดนาม วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2565

เรามีสถานพักพิงของรัฐเพียงแห่งเดียวสำหรับผู้เสียหายการค้ามนุษย์ทุกประเภท ไม่ใช่เรื่องง่ายในการดำเนินงานสถานพักพิงด้วยงบประมาณและทรัพยากรที่เรามีเพียงเล็กน้อย

--- สหภาพสตรีแห่ง สปป. ลาว, การสัมมนาปรึกษาเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ สปป. ลาว วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

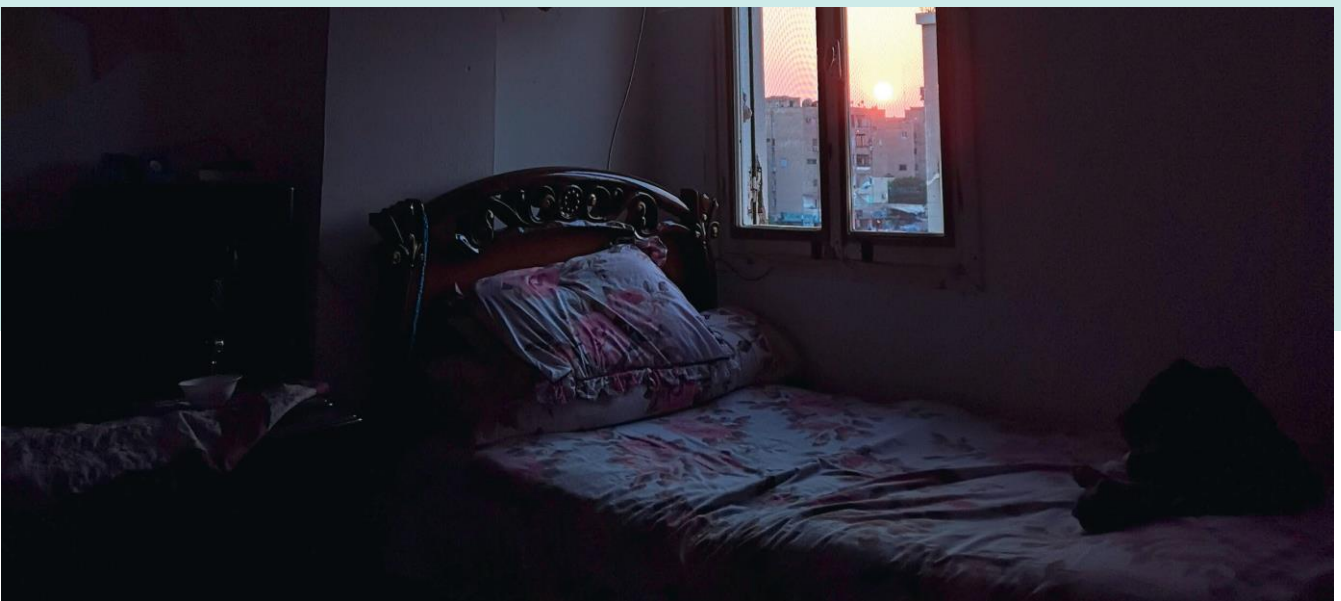
ฉันเปื้อนที่จะพูดถึงสถานพักพิง งบประมาณเพียง 1.6 หมื่นล้านรูเปย์ที่อินโดนีเซียต่อปี ซึ่งไม่เพียงพอ และเราได้รับผู้เสียหายการค้ามนุษย์มากขึ้นเรื่อย ๆ เราสามารถรองรับได้ เราเลี้ยงได้ แต่เราไม่สามารถพูดถึงคุณภาพได้ งบประมาณค่าอาหารสำหรับเด็กหนึ่งคนถูกจำกัดให้มีมูลค่าเพียงสองดอลลาร์เท่านั้น นี่คืออุปสรรคของเรา

--- ศูนย์บริการแบบบูรณาการเพื่อการเสริมพลังสตรีและเด็ก (P2TP2A), การสัมมนาปรึกษาเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่อินโดนีเซีย วันที่ 28 มกราคม 2565

3.5.3 คุณภาพและความปลอดภัยของ สถานพักพิงที่ไม่เท่าเทียมกัน

คุณภาพและความปลอดภัยของสถานพักพิงที่ไม่เท่าเทียมกันเป็นข้อกังวลของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียบางส่วนในสถานพักพิงบางแห่ง ไม่มีการรักษาความปลอดภัยสถานที่ที่ไม่มีการป้องกันที่เพียงพอ หรือพื้นที่ไม่ปลอดภัยเพียงพอ เมื่อรวมกันแล้วทำให้เกิดความสับสนว่าเป็นหน้าที่ของใครในการรับประกันความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยในสถานพักพิง ระหว่าง ตำรวจ หน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง หรือผู้จัดการสถานพักพิง

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียบางส่วนเล่าว่ามีเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศและปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้อยู่อาศัยในศูนย์พักพิง เหตุการณ์ดังกล่าวไม่ได้ถูกรายงานหรือถือว่าเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขเสมอไป พวกเขาแสดงความต้องการให้สถานการณ์นี้ได้รับการเปิดเผย รวมถึงความสนใจของอัยการและผู้พิพากษาเพื่อให้พวกเขาจึงรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องช่วยเร่งรัดคดีที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ ดังนั้น ระยะเวลาที่ผู้เสียหายต้องอยู่ในสถานพักพิงจึงต้องไม่ยืดเยื้อออกไปโดยไม่จำเป็น

3.5.4 การดูแลผู้เสียหายที่มีความ ต้องการที่ซับซ้อน

การดูแลผู้เสียหายที่มีอาการเครียดอย่างรุนแรงหรือมีความผิดปกติทางจิตเป็นความท้าทายที่สำคัญสำหรับผู้ปฏิบัติงาน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรายงานเกี่ยวกับ "ผู้เสียหายที่กรีดร้องตลอดทั้งคืน" เพราะพวกเขารู้สึกเครียด เด็กเล็กบางคนประสบกับฝันร้ายซ้ำซากและเดินละเมออันเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจของพวกเขา สถานพักพิงจึงอยู่ภายใต้แรงกดดันที่ต้องมอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์คอยให้บริการตลอด 24 ชั่วโมงทุกวัน ซึ่งไม่สามารถทำได้เสมอไป

ความท้าทายอีกประการหนึ่ง คือ การจัดการกับผู้เสียหายการข้ามสัญชาติที่เป็นชาวต่างชาติและผู้ที่ไม่ใช่เอกสารระบุตัวตน ผู้ให้บริการสถานพักพิงไม่สามารถยืนยันที่อยู่ของผู้เสียหายเหล่านี้และติดต่อติดตามครอบครัวของพวกเขาได้ บางคนจึงต้องอยู่ที่สถานพักพิงเป็นเวลานานและมีโอกาสน้อยที่จะได้ถูกส่งตัวกลับประเทศ ผู้ให้บริการสถานพักพิงยังต้องเจรจากับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเกี่ยวกับการเนรเทศหรือดำเนินคดีกับผู้เสียหายชาวต่างชาติที่

ขณะนี้ เรากำลังช่วยเหลือผู้เสียหายจากกาลีมันตัน เราไม่สามารถส่งผู้เสียหายกลับประเทศได้เนื่องจากเราไม่สามารถยืนยันตัวตนของเธอได้ เธอไม่มีเลขบัตรประจำตัวประชาชน เพราะยังเป็นผู้เยาว์ เราไม่สามารถให้การสนับสนุนด้านการศึกษาแก่เธอ เนื่องจากสำนักงานการศึกษาออกยกยารตาให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษาแก่บุตรหลานของผู้พักอาศัยในยกยารตาเท่านั้น ดังนั้นเราต้องสื่อสารกับสถานสังคมสงเคราะห์ในกาลีมันตัน

---Rifka Annisa (NGO) การสัมมนาปรึกษาเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่อินโดนีเซีย วันที่ 28 มกราคม 2565

3.5.5 การประสานงานที่ไม่มี ประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงาน

การดูแลผู้เสียหายการค้ำนุชย์เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของกระทรวงหน่วยงาน และองค์กรต่าง ๆ เช่น การบังคับใช้กฎหมาย กิจการสังคม หน่วยงานคุ้มครองพยาน สภากาชาด องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรชุมชน การสื่อสารและการประสานงานที่ไม่ดีระหว่างผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องอาจส่งผลเสียต่อการรักษาและการฟื้นฟูผู้เสียหาย ผู้เสียหายอาจตกเป็นผู้เสียหายซ้ำหากต้องรับการสัมภาษณ์หรือถามคำถามเดิมหลายครั้งโดยผู้ให้บริการแต่ละราย นอกจากนี้ ความล่าช้าที่ไม่จำเป็นในกระบวนการส่งต่ออาจลดความเชื่อมั่นของผู้เสียหายในกระบวนการช่วยเหลือ หรือแย่กว่านั้นขัดขวางการกลับคืนสู่ชุมชนท้องถิ่นของพวกเขา

มีความจำเป็นต้องปรับปรุงความร่วมมือของหน่วยงานระหว่างหน่วยรักษาชายแดนกับกระทรวงแรงงาน ผู้ทุพพลภาพ และกิจการสังคม (MOLISA) นอกจากนี้ เรายังจำเป็นต้องปรับปรุงการช่วยเหลือผู้เสียหายและการส่งต่อระหว่าง MOLISA กับ Peace House ด้วย แม้ว่าเวียดนามจะมีความร่วมมือจากหลายหน่วยงานที่ดี แต่สหภาพสตรีเวียดนามไม่ได้รับการกล่าวถึงอย่างเป็นทางการในขั้นตอนการปฏิบัติงานมาตรฐานที่ออกโดย MOLISA ในการช่วยเหลือและส่งต่อผู้ถูกค้ำนุชย์

---สหภาพสตรีเวียดนาม, การสัมมนาเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่เวียดนาม วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2565

เราพยายามที่จะดำเนินการเชิงรุกเพื่อให้เราสามารถให้การสนับสนุนแก่ผู้เสียหายได้อย่างทันท่วงที ตัวอย่างเช่น แทนที่จะรอเอกสารอย่างเป็นทางการ เราติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นหรือส่วนกลางและขอความร่วมมือจากหน่วยงานเหล่านั้น

---Peace House, การสัมมนาเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่เวียดนาม วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2565

3.6 นอกสถานพักพิงแบบปิด: การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเสริมสร้างพลังแก่ทุกคน

วาทกรรมเกี่ยวกับเสรีภาพในการเดินทางของผู้เสียหายการค้ำนุชย์จะยังคงดึงดูดมุมมองที่หลากหลาย การให้สถานพักพิงแก่ผู้เสียหายจำเป็นต้องมีความสมดุลอย่างระมัดระวังระหว่างสิทธิของผู้เสียหายกับผลประโยชน์ที่แข่งขันกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ ในบางครั้งเพื่อนำผู้ค้ำนุชย์เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและจัดการเรื่องอภัยอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่การอบรมปรึกษาเชิงปฏิบัติการระดับชาติเปิดเผยไว้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอาเซียนจากทั้งภาครัฐและเอกชนมีการตีความที่แตกต่างกันเกี่ยวกับเสรีภาพในการเดินทางของผู้เสียหายการค้ำนุชย์และความหมายในทางปฏิบัติ วิกฤตการณ์โรคระบาดยังเผยให้เห็นถึงข้อจำกัดมากมายที่ผู้ให้บริการสถานพักพิงต้องเผชิญในช่วงก่อนเกิดโรคระบาด ซึ่งเลวร้ายลงเมื่อเผชิญกับงบประมาณที่ลดลงและทรัพยากรที่คับขัน

ภายในอาเซียนมีความเห็นพ้องต้องกันที่จะมุ่งไปสู่แนวทางที่ยืดผู้เสียหายเป็นศูนย์กลางและอิงตามสิทธิในการคุ้มครองสถานพักพิงของผู้เสียหายการค้ำนุชย์ ดูเหมือนว่าผู้ปฏิบัติงานจะสร้างตัวแปรที่ชัดเจนและพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพื่อส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมศักยภาพสำหรับทั้งผู้อยู่อาศัยในสถานพักพิงและเจ้าหน้าที่ แม้จะมีความท้าทายมากมายที่ผู้ให้บริการสถานพักพิงและผู้ปฏิบัติการแนวหน้าเผชิญอยู่ แต่ก็ยังมีความสนใจและความมุ่งมั่นอย่างแท้จริงในการสร้างสรรค์นวัตกรรมและนำร่องแนวทางใหม่ๆ ในการดูแลผู้เสียหาย ด้านล่างนี้เป็นแนวทางปฏิบัติที่ดีบางส่วนที่มีการแบ่งปันในการประชุมเชิงปฏิบัติการการปรึกษาหารือระดับชาติ

3.6.1 การสร้างความไว้วางใจและความมั่นใจ

การสร้างความไว้วางใจกับผู้เสียหายการค้ำนุชย์เป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญและมีวัตถุประสงค์ร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด สิ่งนี้มีความสำคัญเป็นพิเศษในโครงการต่อต้านการค้ำนุชย์ เนื่องจากประสบการณ์การค้ำนุชย์มักเกิดขึ้นจากการชักใยและการหักหลังกันอย่างหนัก [26] ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการดูแลผู้เสียหายโดยตรงย้ำว่าการให้ข้อมูลที่ชัดเจนและถูกต้องแก่ผู้เสียหายเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสร้าง ความมั่นใจนี้ ควรให้ความสำคัญกับวิธีการปฏิบัติและพูดคุยกับผู้เสียหาย

ผู้เสียหายจำเป็นต้องรู้ว่าสถานพักพิงของเรา เป็นสถานที่คุ้มครอง ไม่ใช่สถานกักกัน เพื่อให้พวกเขาไว้วางใจในสถานพักพิงของเรา เราไม่สามารถรับประกันระยะเวลาการเข้าพักของพวกเขาได้ แต่เราจะแจ้งความคืบหน้าของคดีทางกฎหมายแก่ผู้เสียหายเพื่อให้พวกเขามั่นใจ

--- พม., การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ประเทศไทย วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2565

เราระมัดระวังในการใช้ภาษาที่อบอุ่นและไม่เป็นทางการเมื่อพูดคุยกับผู้เสียหายเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมือนครอบครัวสำหรับพวกเขา ผู้มาใหม่จะได้รับการปฐมพยาบาลและพูดคุยเรื่องความต้องการของพวกเขาเพื่อให้แน่ใจว่าได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสม เราเคารพในการตัดสินใจของพวกเขา

--- Village Foundation International (NGO) การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ สปป. ลาว วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

เราถามผู้เสียหายว่าพวกเขากังวลเกี่ยวกับการอยู่ที่ศูนย์พักพิงหรือไม่ หากเราพบว่าชีวิตและความปลอดภัยของพวกเขาถูกคุกคาม เราจะต้องบอกข้อมูลแก่พวกเขา เราจะนำเสนอข้อดีและข้อเสียของการพักอาศัยในสถานพักพิงของเราแก่พวกเขา แต่ถ้าไม่ใช่เรื่องนี้ หากพวกมันไม่ได้ถูกคุกคามแต่พวกเขาต้องการจะอยู่ที่ศูนย์พักพิงของเรา เราก็ยังสามารถรองรับพวกเขาได้

--- Rumah Faye (NGO), การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่อินโดนีเซีย วันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2565

3.6.2 นำแนวทางการปฏิบัติ

ในแต่ละกรณีมีใช้

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการประชุมเชิงปฏิบัติการการปรึกษาหารือระดับชาติตระหนักถึงสถานการณ์ของผู้เสียหายการค้ำนุชย์ทุกรายที่ไม่เหมือนกัน โดยผู้ให้บริการจะใช้ความยืดหยุ่นในระดับสูงเมื่อพิจารณาการจัดสถานพักพิงที่ดีที่สุดสำหรับแต่ละบุคคล ในประเทศไทย ผู้ให้บริการสถานพักพิงพิจารณาปัจจัยหลายประการ เช่น ภูมิหลังทางวัฒนธรรมและศาสนาของผู้เสียหาย ความต้องการทางการเงินของผู้เสียหายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีเลี้ยงดูครอบครัว ประเภทของทักษะและความรู้ที่ผู้เสียหายต้องการ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ผู้ให้บริการสถานพักพิงหรือผู้จัดการรายกรณีมีหน้าที่ต้องจัดทำแผนพัฒนาสำหรับแต่ละคนเพื่อทำความเข้าใจความต้องการเฉพาะของพวกเขาและจัดทำแผนความช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้เสียหายชาวไทยที่ไม่ประสงค์จะอยู่ที่ศูนย์พักพิงจะได้รับอนุญาตให้กลับไปหาครอบครัวโดยมีผู้ให้บริการคอยช่วยเหลือที่บ้าน

รูปแบบสถานพักพิงแห่งความสุขของประเทศไทยช่วยให้ผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่สามารถย้ายออกและหางานทำหลังจากช่วงพักพิง เพื่อให้พวกเขาไม่รู้สึกรอคอยอยู่ในสถานพักพิง ผู้เสียหายมีอิสระในการเสนอความคิดเห็นสำหรับเมนูอาหารประจำสัปดาห์ ทำอาหารท้องถิ่น ตัดสินใจเข้ารับการฝึกอาชีพ และเลือกเวลาพักผ่อนได้ สถานพักพิงควรให้ความรู้สึกเหมือนบ้านสำหรับพวกเขา เราต้องตั้งใจรับฟังผู้เสียหาย หากเราคิดว่าการตัดสินใจหรือสิ่งที่พวกเขาต้องการอาจทำให้พวกเขาได้รับอันตราย เราต้องอธิบายให้พวกเขาฟัง

---พม. การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ประเทศไทย วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2565

องค์กรพัฒนาเอกชนในกัมพูชาพยายามกำหนดระยะเวลาการพักและโครงการความช่วยเหลือที่ศูนย์พักพิง โดยขึ้นอยู่กับความต้องการและสถานการณ์ของแต่ละบุคคล องค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้ใช้รูปแบบบ้านส่งต่อโดยเน้นที่ความสัมพันธ์ในการรักษาและการรวมการพัฒนาผู้พักอาศัยเข้ากับกิจกรรมประจำวันผู้เสียหายสามารถเลือกที่จะอยู่ระยะสั้นเพียง 1-3 สัปดาห์ หรือเลือกที่จะอยู่ต่อเพื่อรับการฝึกอาชีพหรือหางานทำ การจ้างงานหรือการฝึกอาชีพสำหรับผู้อยู่อาศัยระยะยาวมีระยะเวลาระหว่าง 3-6 เดือน และจะถูกส่งออกไปนอกศูนย์พักพิงเสมอผ่านความร่วมมือขององค์กรพัฒนาเอกชนกับนายจ้างและโปรแกรมการฝึกอบรม ด้วยตระหนักว่าการสนับสนุนผู้พักอาศัยและการจัดการเป็นงานที่มีทักษะสูง พวกเขาจ้างพนักงานที่มีคุณสมบัติเหมาะสมซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลผู้เสียหายโดยตรง พวกเขาตรวจสอบให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่ได้รับการดูแลอย่างดี ทั้งในแง่ของการดูแลทางการแพทย์/การซักถาม (ทั้งภายในและภายนอก รายบุคคลและรายกลุ่ม) และในแง่ของการกำกับดูแลงาน ดังนั้นจึงมีการจัดการสภาพแวดล้อมภายในบ้านที่ดี

ในทำนองเดียวกัน องค์การพัฒนาเอกชนใน สปป.ลาว ใช้วิธีการแบบรายกรณีเมื่อต้องให้สถานพักพิงและช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ระยะเวลาการเข้าพักไม่แน่นอน พวกเขาสามารถอยู่กับเราได้ในระยะสั้นมาก ระยะกลางหรือยาว ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของพวกเขาและเมื่อมั่นใจว่ากลับไปอยู่กับครอบครัวแล้วจะปลอดภัย นักสังคมสงเคราะห์ของเราจะติดตามพวกเขาเพื่อให้การสนับสนุนแม้ว่าพวกเขาจะกลับบ้านไปแล้วก็ตาม นโยบายหลักของเราคือมีความยืดหยุ่นตามสถานะของผู้เสียหายและประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่อ

---Village Focus International (NGO), การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ สปป. ลาว วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

ในประเทศมาเลเซีย กระทรวงการพัฒนาสตรี ครอบครัว และชุมชน (MWFCD) ได้ดำเนินการส่งเสริมเสรีภาพในการเดินทางของผู้เสียหายการค้ามนุษย์ผ่านแนวทางสองง่าม สถานพักพิงได้รับการสนับสนุนให้ยื่นขออนุญาตในการเดินทางโดยอิสระในนามของผู้อยู่อาศัยโดยเร็วที่สุดในระหว่างที่มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เร่งรัดกระบวนการอนุญาตดังกล่าวโดยคำนึงถึงความสำคัญของการส่งเสริมการดูแลและคุ้มครองผู้เสียหายในมาเลเซียการอนุมัติยังขึ้นอยู่กับการประเมินความเสี่ยงที่ครอบคลุมซึ่งประกอบด้วยประเด็นด้านความปลอดภัย สุขภาพ และจิตวิทยา ในขณะเดียวกัน สถานพักพิงทุกแห่งมีดุลยพินิจในการตัดสินใจเลือกวิธีที่ดีที่สุดเพื่อให้ผู้เสียหายสามารถเดินทางได้อย่างอิสระโดยไม่เสี่ยงเรื่องความปลอดภัย ผู้เสียหายส่วนใหญ่ชอบให้มีคนอยู่ด้วยเมื่อออกจากศูนย์พักพิงเนื่องจากวิธีนี้ทำให้พวกเขารู้สึกปลอดภัยกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีของผู้เสียหายชาวต่างชาติที่ไม่คุ้นเคยกับประเทศหรือสภาพแวดล้อม

3.6.3 สนับสนุนการใช้วิธีการดูแลด้านที่พักอาศัยในชุมชน

การใช้วิธีการดูแลด้านที่พักอาศัยในชุมชนนอกศูนย์พักพิงหรือสถาบันที่เป็นทางการได้รับการยอมรับว่าเป็นแนวปฏิบัติที่ดีจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจำนวนมาก การดูแลด้านที่พักอาศัยในชุมชนถือเป็นแนวทางที่ดีกว่าในการส่งเสริมการรักษาและการฟื้นฟูในระยะยาวของผู้เสียหาย นอกจากนี้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรายงานถึงความพยายามที่จะให้ผู้เสียหายกลับมาอยู่กับครอบครัวของพวกเขาอีกครั้ง หากสามารถทำได้อย่างปลอดภัยและครอบครัวพร้อมที่จะรับและสนับสนุนพวกเขาหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพูดถึงผู้เสียหายการค้ามนุษย์ที่เป็นเด็ก

หากผู้เสียหายไม่ต้องการถูกควบคุมตัวและพำนักที่ศูนย์ เรามีทางเลือกให้พวกเขา เราทำการประเมินความสามารถของผู้ปกครองหรือครอบครัวโดยเจ้าหน้าที่สวัสดิการสังคมในพื้นที่เพื่อตรวจสอบความพร้อมและการเตรียมพร้อมสำหรับผู้เสียหายที่จะกลับไปพร้อมกับครอบครัวของพวกเขา ในกรณีนี้ บริการต่าง ๆ จะได้รับในบริบทแบบชุมชน

--- กรมสวัสดิการและพัฒนาสังคม,
การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ฟิลิปปินส์
วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2564

เราต้องเปลี่ยนไปสู่การให้บริการแบบชุมชนหรือการดูแลแบบครอบครัว ในขั้นต้น ผู้เสียหายจะได้รับการดูแลที่ศูนย์พักพิงของเรา เรามักจะติดต่อครอบครัวของพวกเขาและขอให้พวกเขาช่วยเรา เราไม่ต้องการให้ผู้เสียหายถูกชุมชนท้องถิ่นรังแกเมื่อพวกเขากลับไปหาครอบครัว เราต้องเสริมแรงกระตุ้นชีวิตความเป็นอยู่ ความตั้งใจ เพื่อให้พวกเขาสามารถก้าวต่อไปได้

--- กระทรวงกิจการสังคม การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่อินโดนีเซีย วันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2565

การดูแลด้านที่อยู่อาศัยในสถานพักพิงควรเป็นระยะสั้น ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม ในกรณีที่ผู้พักอาศัยต้องการพักนานขึ้นเพื่อฝึกอาชีพหรือฝึกงาน เราจะใช้พันธมิตรภายนอกและพิจารณาความเป็นไปได้ในการเช่าห้องใกล้กับสถานที่ทำงานเพื่อหลีกเลี่ยงการพักที่ศูนย์พักพิงโดยไม่จำเป็น

--- Ratanak International, การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่กัมพูชา วันที่ 3 ธันวาคม พ.ศ. 2561

3.6.4 เน้นที่การฟื้นฟูและกลับคืนสู่สังคม

การให้สถานพักพิงแก่ผู้เสียหายไม่ได้จบแค่นั้น แต่เป็นส่วนหนึ่งของการคุ้มครองและการดูแลอย่างต่อเนื่องสำหรับผู้เสียหายการค้ำมนุษย์ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเน้นย้ำถึงความสำคัญของการสนับสนุนการฟื้นฟูผู้เสียหายและเตรียมพร้อมสำหรับการกลับคืนสู่สังคม

โครงการฟื้นฟูและกลับคืนสู่สังคมสำหรับผู้ถูกค้ำมนุษย์ (RRPTP) ได้รับการอำนวยความสะดวกผ่านการจัดการรายกรณีแบบบูรณาการและตรงกับเพศสภาพ โดยที่นักสังคมสงเคราะห์ที่มีใบอนุญาตจะวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของผู้เสียหายและครอบครัวของพวกเขา นักสังคมสงเคราะห์ของเราตระหนักถึงอคติทางเพศและใช้การดูแลที่ได้รับข้อมูลเรื่องความบอบช้ำทางจิตใจในการเสริมศักยภาพให้กับผู้รอดชีวิตจากการค้ำมนุษย์ พวกเขาระบุและประเมินความขัดแย้งภายในครอบครัวและช่วยผู้เสียหายฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัวและชุมชน เมื่อกลับคืนสู่สังคมได้สำเร็จ ความหวังของเราคือให้ผู้รอดชีวิตจากการค้ำมนุษย์ก้าวไปสู่ระยะที่สาม ซึ่งก็คือการพึ่งพาตัวเองได้

--- กรมสวัสดิการและการพัฒนาสังคม การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ฟิลิปปินส์ วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2564

ภายใต้พระราชบัญญัติต่อต้านการค้ำมนุษย์ของไทย เราได้จัดตั้งกองทุนต่อต้านการค้ำมนุษย์ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายการค้ำมนุษย์ แต่ก็สามารถใช้เพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน การรักษาพยาบาล การศึกษาต่อเนื่องหรือการฝึกอาชีพด้วย เช่น หากผู้เสียหายต้องการฝึกเป็นบาร์ISTA ช่างภาพ เป็นเชฟ และเรียนที่สถาบันสอนทำอาหารก็สามารถขอรับการสนับสนุนทางการเงินได้ ผู้เสียหายจำนวนมากต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสามารถทำงานในต่างประเทศได้อย่างถูกกฎหมาย กองทุนนี้สามารถให้เงินเริ่มต้นชีวิตใหม่แก่พวกเขา เงินนี้สามารถใช้ได้กับทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติและเป็นเงินที่ไม่มีเงื่อนไข อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาไม่สามารถเข้าถึงกองทุนนี้ เราก็สามารถติดต่อองค์กรพัฒนาเอกชนและพันธมิตรอื่น ๆ เพื่อขอรับการสนับสนุนได้

--- พม. การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ประเทศไทย วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2565

ผู้พักอาศัยในสถานพักพิงบางคนไม่สามารถหางานภายนอกได้ ดังนั้นสิ่งที่เราทำคือสร้างหน้าที่ภายในสถานพักพิงให้กับพวกเขา เช่น หัวหน้าสถานพักพิง ผู้ช่วยในครัว ผู้ประสานงานซักรีด นักเดินธูระ หรือติดตามผู้พักอาศัยคนอื่นเพื่อการนัดหมาย มีการมอบเงินเดือนเพื่อช่วยบรรเทาความวิตกกังวลทางการเงิน ผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวแต่เพียงผู้เดียว และพวกเขามีสมาชิกในครอบครัวจำนวนมากอยู่ที่บ้านโดยพึ่งพารายได้จากพวกเขา และบ่อยครั้งที่เราได้ยิน ครอบครัวไม่ได้โทรมาถามว่า “เป็นอย่างไรบ้าง” แต่ถามว่า “จะโอนเงินกลับมาเมื่อไหร่”

--- การนำเสนอโดย HOME Singapore ณ การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ฟิลิปปินส์ วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2564

3.6.5 ส่งเสริมแนวทางสหวิทยาการในการช่วยเหลือผู้เสียหายการค้ำมนุษย์

การใช้แนวทางแบบสหวิทยาการช่วยให้มั่นใจได้ว่าการประสานงานที่เหมาะสมที่สุดระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และระหว่างระดับชาติและระดับท้องถิ่น ที่สำคัญกว่านั้นคือ ความต้องการต่าง ๆ ของผู้เสียหายจะได้รับการดูแล เมื่อมีความร่วมมือที่แข็งแกร่ง ผลลัพธ์สำหรับทั้งผู้ให้บริการและผู้เสียหายการค้ำมนุษย์มักจะเป็นไปในเชิงบวกอย่างมาก

เราทำงานเป็นทีมสหวิชาชีพ ไม่ใช่เฉพาะใน VFI กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม หรือ กระทรวงศึกษาธิการและการกีฬาเท่านั้น แต่เรายังร่วมมือกับสหภาพสตรีลาวระดับจังหวัดในการให้คำปรึกษาและการฝึกอาชีพ องค์กรด้านสุขภาพและการแพทย์เป็นอีกหนึ่งพันธมิตรที่สำคัญของเรา นอกจากนี้ เรายังทำงานอย่างใกล้ชิดกับทนายความและตำรวจต่อต้านการค้ำมนุษย์เพื่อดำเนินคดี การสืบสวน หรือการติดตามครอบครัว

---Village Focus International (NGO), การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ สปป. ลาว วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

เราแจ้งให้ผู้เสียหายทราบเกี่ยวกับองค์กรพัฒนาเอกชนที่อาจช่วยเหลือพวกเขาได้ในระยะยาว รวมถึงหน่วยงานของรัฐที่อาจช่วยเหลือพวกเขาได้เมื่อพวกเขากลับบ้าน เราแบ่งปันข้อมูลดีของพวกเขาเกี่ยวกับหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อให้หน่วยงานเหล่านี้เตรียมพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เสียหาย องค์กรพัฒนาเอกชนบางแห่งมีความเชี่ยวชาญในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจึงสามารถสนับสนุนกระบวนการดำเนินคดีได้ ขึ้นอยู่กับผู้เสียหายว่าพวกเขาต้องการมีส่วนร่วมและอนุญาตให้องค์กรพัฒนาเอกชนทำงานร่วมกับพวกเขาหรือไม่

---พม. การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ประเทศไทย วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2565

3.6.6 การปรับตัวเข้ากับวิกฤติ และสถานการณ์ด้านมนุษยธรรม

การแพร่ระบาดของโควิด-19 ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งภาครัฐและเอกชนต้องปรับตัวให้เข้ากับวิกฤตการณ์ที่กำลังเปลี่ยนแปลงและคิดค้นสิ่งใหม่ในการดูแลและคุ้มครองผู้เสียหายการค้ามนุษย์ ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดูเหมือนจะเป็น ปัจจัยสำคัญในความสำเร็จของโครงการเหล่านี้

ในช่วงที่เกิดโรคระบาด เราทำงานอย่างใกล้ชิดกับกระทรวง กิจการสังคมในระดับท้องถิ่นเพื่อแนะนำผู้เสียหายการค้า มนุษย์ที่ต้องการกลับสู่ชุมชนของตน สิ่งนี้ทำให้พวกเขามี ทางเลือก แม้แต่ผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่การเข้าถึงยากขึ้น เนื่องจากสถานการณ์โควิดในขณะนั้น นอกจากนี้ เรายัง จัดทำแผนการรักษาเฉพาะบุคคลสำหรับผู้เสียหายแต่ ละราย เพื่อให้มั่นใจว่าได้รับการสนับสนุนในขนาดที่ เล็กกว่าหรือแบบตัวต่อตัว สิ่งนี้มีความสำคัญต่อ ความผาสุกทางอารมณ์และจิตใจของผู้เสียหาย เนื่องจากการเดินทางของพวกเขาถูกจำกัดเนื่องจาก นโยบายปิดเมืองที่บังคับใช้โดยรัฐ และการปิดการ จ้างงานตามปกติหรือกิจกรรมการฝึกอาชีพ

--- Rattanak International, การประชุมเชิง ปฏิบัติการระดับชาติที่กัมพูชา วันที่ 3 ธันวาคม พ.ศ. 2564

ในช่วงการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ศูนย์ส่งต่อ
ปอยเปตได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีกับ
หน่วยงานท้องถิ่นและศูนย์กักกันของรัฐในจังหวัด
ในการเคลื่อนย้ายผู้อพยพที่ส่งกลับจากประเทศ
ไทยไปยังศูนย์กักกันโรค ไม่มีการดำเนินการระบุ
ตัวตนผู้เสียหายที่ศูนย์ฯ เนื่องจากสถานการณ์โค
วิด-19 การระบุตัวตนผู้เสียหายทำขึ้นหลังจากผู้
ย้ายถิ่นที่ถูกส่งกลับออกจากศูนย์กักกันโรค
หลังจาก 14 วันและเมื่อพวกเขามาถึงชุมชนของ
พวกเขา ผู้เสียหายถูกระบุตัวตนโดยองค์กรพัฒนา
เอกชนในท้องถิ่นและกระทรวงกิจการสังคม ทหาร
ผ่านศึกและการฟื้นฟูเยาวชนในระดับจังหวัดและ
อำเภอ

---ผู้จัดการศูนย์ส่งต่อปอยเปต กระทรวงกิจการ
สังคม ทหารผ่านศึกและการฟื้นฟูเยาวชน การ
ประชุมเชิงปฏิบัติการระดับชาติที่กัมพูชา วันที่ 3
ธันวาคม พ.ศ. 2564

ในช่วงการระบาดของ COVID-19 เราปรับตัวเข้า
กับสถานการณ์อย่างรวดเร็ว และ [ให้] คำแนะนำ
ตามระเบียบปฏิบัติด้านสุขภาพ จัดลำดับ
ความสำคัญของบริการออนไลน์ และให้คำปรึกษา
แบบตัวต่อตัวเมื่อเป็นเรื่องเร่งด่วนเท่านั้น การ
ออกแบบสถานพักพิงมีการเปลี่ยนแปลงตาม
มาตรฐานระเบียบปฏิบัติด้านสุขภาพและเอกสาร
พิเศษสำหรับบริการของเราในช่วงที่มีการระบาด

--- Rjfka Annisa (NGO) การประชุมเชิง
ปฏิบัติการระดับชาติที่อินโดนีเซีย วันที่ 28
มกราคม พ.ศ. 2565

กระทรวงกิจการสังคมได้เตรียมสถานคุ้มครองต้นจุง
ปิ้ง และศูนย์รักษาความบอบช้ำทางจิตใจ (RPTC)
และ สถานคุ้มครองแบบบู อาปัส รวมทั้งศูนย์ฟื้นฟู
ทางสังคม 41 แห่ง สำหรับการส่งแรงงานข้ามชาติ
ชาวอินโดนีเซียที่มีปัญหาจำนวน 7,300 คนกลับ
ประเทศจากมาเลเซียในเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม
2564 นอกจากการประสานงานกับกระทรวงการ
ต่างประเทศแล้ว กระทรวงกิจการสังคมยังทำงาน
ร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ รวมถึงรัฐบาลระดับภูมิภาค
และกองกำลังทหารเฉพาะกิจ (COVID-19 Task
Force) เพื่อจัดทำแผนการส่งแรงงานข้ามชาติชาว
อินโดนีเซียกลับประเทศผ่านช่องทางต้นจุงปิ้งและ
ปนต์ียานัก

--- กระทรวงกิจการสังคม การประชุมเชิงปฏิบัติการ
ระดับชาติที่อินโดนีเซีย วันที่ 28 มกราคม พ.ศ.
2565

ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2563 กรมสวัสดิการและ
การพัฒนาสังคม (DSWD) ออกเอกสารคำแนะนำ
และบันทึกให้หัวหน้าศูนย์ของเราทุกคนใช้
มาตรการป้องกันในสถานพักพิงและองค์กรพัฒนา
เอกชนของ DSWD เพื่อให้มั่นใจว่าสถานพักพิง
ทุกแห่งพร้อมที่จะตอบสนองต่อ COVID-19 และ
ข้อกังวลด้านสุขภาพ

--- กรมสวัสดิการและการพัฒนาสังคม การประชุม
เชิงปฏิบัติการระดับชาติที่ฟิลิปปินส์ วันที่ 14
ธันวาคม พ.ศ. 2564

บทที่ 4

ข้อเสนอแนะ

การให้บริการตามสถานพักพิงสำหรับผู้รอดชีวิตจากการค้ามนุษย์และการแสวงประโยชน์ทางเพศเป็นงานที่ซับซ้อนและยากลำบาก การประชุมเชิงปฏิบัติการการปรึกษาหารือระดับชาติได้เสนอข้อเสนอแนะหลายประการเพื่อตอบสนองต่อการอภิปรายเกี่ยวกับแนวปฏิบัติด้านสถานพักพิงในอาเซียน แม้ว่าข้อเสนอแนะบางข้อจะกล่าวถึงประเด็นเสรีภาพในการเดินทางของผู้เสียหายการค้ามนุษย์โดยตรง แต่ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ก็กล่าวถึงความท้าทายที่กว้างขึ้นในการดูแลและคุ้มครองผู้เสียหายซึ่งได้อธิบายไว้ในเอกสารฉบับนี้ ACWC ขอมอบข้อเสนอแนะต่อไปนี้เมื่อกล่าวถึงการให้สถานพักพิงแก่ผู้เสียหายการค้ามนุษย์ ข้อเสนอแนะบางส่วนนำมาจากรายงาน ASEAN-ACT ประจำปี 2561

สำหรับผู้ปฏิบัติงาน

1. ใช้แนวทางห้ามทำให้เกิดอันตราย (Do No Harm) ในการให้สถานพักพิงและความช่วยเหลือแก่ผู้ตกเป็นผู้เสียหายการค้ามนุษย์ [27] แนวทางนี้กำหนดให้ผู้ให้บริการต้องมีสติที่จะไม่สร้างซ้ำประสบการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจที่ผู้รอดชีวิตเคยผ่านมา นำแนวทางปฏิบัติที่ได้รับรู้ความบอบซ้ำทางจิตใจมาใช้ และเคารพต่อความต้องการด้านความปลอดภัยทางอารมณ์อย่างต่อเนื่อง
2. ส่งเสริมรูปแบบสถานพักพิงตามสิทธิและยึดผู้เสียหายเป็นศูนย์กลาง ซึ่งมุ่งเน้นไปที่ความต้องการของผู้เสียหายและการส่งมอบการดูแลและบริการในลักษณะที่เห็นอกเห็นใจและไม่ตัดสิน วิธีการดังกล่าวสนับสนุนให้ผู้เสียหายมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการวางแผนและตัดสินใจเกี่ยวกับความปลอดภัย การรักษา และการกลับคืนสู่สังคม แนวทางนี้ทำให้ผู้ให้บริการจำเป็นต้องมีส่วนร่วมกับผู้เสียหายอย่างครอบคลุมและตรงไปตรงมา และจัดทำแผนการรักษาเฉพาะบุคคล
3. ทำให้แน่ใจว่าการจัดหาสถานพักพิงและบริการอื่น ๆ เป็นไปตามความสมัครใจและได้รับความยินยอมโดยบอกกล่าว ผู้เสียหายควรเข้าใจสิทธิและหน้าที่ของตนอย่างถ่องแท้ก่อนเข้าสถานพักพิง เจ้าหน้าที่สถานพักพิงควรใช้เวลาในการอธิบายกฎของสถานพักพิงแก่ผู้เสียหาย พร้อมจัดหาล่ามหากจำเป็น และตรวจสอบให้แน่ใจว่าผู้เสียหายสบายใจกับกฎ ควรได้รับความยินยอมที่ได้รับการบอกกล่าวเป็นประจำ และผู้เสียหายควรได้รับอนุญาตให้ออกจากศูนย์พักพิงหากออกไปแล้วจะปลอดภัย

4. สร้างโอกาสที่ปลอดภัยและมีโครงสร้างให้ผู้เสียหายได้ติดต่อกับครอบครัว โดยได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ผู้เสียหายควรมีอิสระในการพบปะกับครอบครัวและเพื่อนฝูง เว้นแต่เมื่อมีความเสี่ยงด้านความปลอดภัยและสวัสดิภาพของผู้เสียหาย ผู้อยู่อาศัยคนอื่น ๆ หรือเจ้าหน้าที่สถานพักพิง สร้างการสื่อสารที่ชัดเจนและตรงไปตรงมากับครอบครัวของผู้เสียหาย รวมถึงจัดการความคาดหวังของพวกเขาว่าพวกเขาจะได้พบหรือพูดคุยกับผู้เสียหายเมื่อใด สิ่งนี้จะช่วยให้ครอบครัวเข้าใจเมื่อผู้เสียหายรู้สึกไม่พร้อมที่จะพบพวกเขา

5. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าส่วนหน้าและภายในของที่พักไม่เหมือนกับคุก ส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่อบอุ่นและเป็นมิตรภายในสถานพักพิง สถานพักพิงควรตั้งอยู่ในชุมชนและไม่ห่างไกลจากความเจริญ ไม่ควรมีป้ายที่ชัดเจน และสถานที่ตั้งควรเก็บไว้เป็นความลับเพื่อปกป้องความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของเจ้าหน้าที่สถานพักพิงและผู้อาศัย

6. เพื่อให้แน่ใจว่าความช่วยเหลือมีประสิทธิภาพและเหมาะสม สิ่งสำคัญคือต้องให้การช่วยเหลือเป็นรายบุคคลโดยคำนึงถึงความต้องการและข้อกังวลเฉพาะของแต่ละคน จุดแข็งเฉพาะ และทรัพยากรและแรงบันดาลใจส่วนตัวของพวกเขา เช่น การฝึกอาชีพ ควรให้ทักษะที่จำเป็นแก่ผู้เสียหายในการหางานที่ถูกต้องกฎหมายและเหมาะสมหลังจากที่พวกเขาออกจากสถานพักพิง ซึ่งหมายความว่าผู้ให้บริการควรมีความยืดหยุ่นและเตรียมพร้อมที่จะตอบสนองความต้องการและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน โดยการสร้างระบบการส่งต่อที่กว้างขวางและรักษาความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับผู้ให้บริการรายอื่น สถาบันของรัฐบาลท้องถิ่น และภาคเอกชน

7. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสถานพักพิงทุกแห่งมีจรรยาบรรณสำหรับเจ้าหน้าที่และผู้อยู่อาศัย ซึ่งเจ้าหน้าที่และผู้อยู่อาศัยทุกคนเข้าใจเป็นอย่างดี มีคำแนะนำเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าหน้าที่ควรทำ และใครควรได้รับแจ้งในกรณีที่ยกคุกคามเกิดขึ้นจริงหรืออาจเกิดขึ้น ความปลอดภัยของผู้เสียหายและหรือเจ้าหน้าที่เกิดขึ้น หรือเมื่อผู้เสียหายร้องขอหรือแสดงความประสงค์ที่จะออกไป

8. เสริมสร้างศักยภาพของเจ้าหน้าที่สถานพักพิงในการแจ้งข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพและให้อำนาจแก่ผู้เสียหายในการตัดสินใจเกี่ยวกับการคุ้มครอง ความช่วยเหลือ การรักษา และกลับคืนสู่สังคม เพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่จะไม่บีบบังคับผู้เสียหายให้ยินยอมรับบริการ

9. สร้างกลไกให้ผู้เสียหายได้รับข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับความคืบหน้าและสถานะของคดี และมีวิธีการที่พวกเขาสามารถขอข้อมูลเกี่ยวกับความคืบหน้าและสถานะของคดีได้ตลอดเวลา

10. ระบุและจัดอุปสรรคที่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์เผชิญในการเข้าถึงบริการป้องกันและความช่วยเหลือนอกระบบสถานพักพิงเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสถานพักพิงแบบเปิดมากขึ้นและรูปแบบการคุ้มครองและช่วยเหลือตามชุมชน

สำหรับผู้กำหนดนโยบาย

11. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสถานพักพิงและการคุ้มครองถูกแยกออกจากความเต็มใจของผู้เสียหายที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หากมีการบันทึกไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายหรือนโยบายภายในประเทศ โปรดแน่ใจว่าได้แจ้งให้ผู้เสียหาย ผู้บังคับใช้กฎหมาย และผู้ให้บริการทราบอย่างชัดเจน สิ่งสำคัญคืออย่าสันนิษฐานว่าผู้ประกอบการวิชาชีพทุกคนมีความรู้อย่างถ่องแท้เกี่ยวกับกฎหมายและนโยบาย

12. ทบทวนกรอบกฎหมายเกี่ยวกับการจัดหาสถานพักพิงเพื่อให้พยานที่เป็นผู้เสียหายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีสามารถอาศัยอยู่นอกสถานพักพิงของรัฐได้ หากพวกเขาไม่สามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวได้ ควรจัดให้มีทางเลือกในการดำรงชีวิตกับนายจ้างหรือองค์กรชุมชนหรือองค์กรพัฒนาเอกชน

13. ส่งเสริมแนวทางการปฏิบัติเป็นรายกรณีเมื่อพิจารณาสถานพักพิงที่ดีที่สุดและการดูแลผู้เสียหาย / การคุ้มครองสำหรับแต่ละบุคคล แนวทางนี้เป็นแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดที่เริ่มดำเนินการแล้วในหลายประเทศสมาชิกอาเซียน ช่วยให้ผู้กำหนดนโยบายและผู้ให้บริการสามารถพัฒนาการแทรกแซงตามสถานการณ์เฉพาะและผลประโยชน์สูงสุดของผู้เสียหายแต่ละราย แม้ว่าจะมีข้อจำกัดในนโยบายและกฎหมายที่มีอยู่ก็ตาม

14. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าการแทรกแซงเสรีภาพในการเดินทางหรือเสรีภาพด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัยนั้นขึ้นอยู่กับ การประเมินความเสี่ยงส่วนบุคคลที่ดำเนินการโดยตำรวจ โดยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับผู้เสียหายแต่ละรายเท่านั้น และข้อจำกัดใดๆ ที่กำหนดไว้เป็นขั้นต่ำที่จำเป็นเพื่อลดภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของผู้เสียหายที่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้น

15. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าผู้เสียหายที่การประเมินความเสี่ยงส่งผลให้ต้องอยู่ในสถานพักพิงแบบปิด การประเมินความเสี่ยงจะดำเนินการอย่างต่อเนื่องและอัปเดตบ่อยครั้งเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปของผู้เสียหาย และทบทวนความจำเป็นของการอยู่ในสถานพักพิงต่อไป

16. พัฒนาและเสริมสร้างทางเลือกอย่างต่อเนื่องสำหรับผู้เสียหายในการมีส่วนร่วมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยไม่ต้องอยู่ในสถานพักพิง รวมถึงผ่านการให้ปากคำล่วงหน้า การให้ปากคำทางวิดีโอ หรือการส่งผู้เสียหายกลับประเทศเพื่อให้ปากคำในระหว่างการพิจารณาคดี ในทำนองเดียวกัน ควรพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อลดระยะเวลาการดำเนินคดีข้ามชายแดน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีการจำกัดการเดินทางของผู้เสียหาย รวมถึงการใช้ศาลพิเศษ ผู้พิพากษาและอัยการที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นพิเศษ และการทำให้ผู้พิพากษาและอัยการมีความรู้สึกไวต่อผลกระทบที่เป็นอันตรายซึ่งก่อให้เกิดความล่าช้าต่อผู้เสียหายการข้ามชายแดน

17. มองว่าการจัดหาสถานพักพิงไม่ได้เป็นเครื่องมือในการทำให้วัตถุประสงค์ของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาคับหน้า แต่เป็นส่วนหนึ่งของการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องของการรักษา การฟื้นฟู และการกลับคืนสู่สังคมสำหรับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้วยเหตุนี้ จึงต้องพัฒนาหรือยกระดับมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับสถานพักพิงของรัฐและที่ไม่ใช่ของรัฐตามความเข้าใจระหว่างประเทศเกี่ยวกับการรักษาและการกลับคืนสู่สังคมเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาเกณฑ์ตามสิทธิเพื่อตรวจสอบสถานพักพิงรวมถึงเกณฑ์เกี่ยวกับเสรีภาพและอิสรภาพในการเดินทาง

18. ใช้หลักการเดียวกันกับที่ใช้ในการจัดการผลกระทบของการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 สำหรับวิกฤตในอนาคตหรือสถานการณ์ด้านมนุษยธรรมที่อาจเกิดขึ้น หลักการเหล่านี้รวมถึง การมุ่งเน้นไปที่แนวทางที่มีผู้เสียหายเป็นศูนย์กลางตลอดกระบวนการ การปรับปรุงการทำงานร่วมกันข้ามหน่วยงาน/ภาคส่วนและหลายระดับเพื่อให้บริการและการสนับสนุนที่สำคัญต่อไป การประสานระเบียบปฏิบัติภายในระหว่างหน่วยงานรัฐบาลและผู้ให้บริการเพื่อลดความสับสนและการหยุดชะงักในการช่วยเหลือผู้เสียหาย และใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกหรือเครือข่ายบริการที่มีอยู่เพื่อสนับสนุนกลุ่มเปราะบางที่ต้องการความช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน

รายการอ้างอิง

ASEAN (2016). Gender Sensitive Guideline for Handling Women Victims of Trafficking in Persons. Jakarta: ASEAN Secretariat.

ASEAN (2023). ASEAN Do No Harm Guide for Frontline Responders: Safeguarding the Rights of Victims of Trafficking in Persons. Jakarta: ASEAN Secretariat.

Cordisco Tsai, L., Lim, V., Nhanh, C., & Namy, S. (2022). "They Did Not Pay Attention or Want to Listen When We Spoke": Women's Experiences in a Trafficking-Specific Shelter in Cambodia. *Affilia*, 37(1), 151–168.

Gallagher, A and McAdam, M (ND). 'Information Note on Freedom of movement for victims of trafficking'. ASEAN-Australia Counter Trafficking.

Gallagher, A and Pearson, E (2010) 'The High Cost of Freedom: A Legal and Policy Analysis of Shelter Detention for Victims of Trafficking', *Human Rights Quarterly* 32 (2010) 73-114.

McAdam, M (2018). Freedom of movement for persons identified as victims of human trafficking: An analysis of law, policy and practice in the ASEAN Region. ASEAN-Australia Counter Trafficking.

McAdam, M (2022) Implementation of the Non-Punishment Principle for Victims of Human Trafficking in ASEAN Member States, ASEAN-Australia Counter Trafficking.

Nordin, R. (2019). Protection of the Rights of the Victims of Human Trafficking: Has Malaysia Done Enough? *Journal of Southeast Asian Human Rights*, 300–316.

Surtees R (2013). After Trafficking: Experiences and Challenges in the (Re)Integration of Trafficked Persons in the Greater Mekong Sub-Region. Bangkok, Thailand: UNIAP/ NEXUS Institute.

คณะกรรมการอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก

(ASEAN Commission on the Promotion and Protection of the Rights of Women and Children: ACWC)
